

ŠKOLNÍ REVUE

Redakce na workshopu

Velikonoční diskotéka

Dvě návštěvy Prahy

Listování pro menší i větší

Vystoupení Mighty Shake

Krkavec – kolo a voda

Co skrývá sanitka

Vystoupení ZUŠ

Deváťáci v Osvětimi

Holky versus kluci

Cesta kolem světa

Dinosauří komiks

Nejčastější otázky ve škole

www.zsms.streliceubrna.cz

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Velikonoční diskotéka	2
Osmáci a šestáci v Praze	4
Redakce Školní revue na workshopu	5
Dějepisná exkurze do Osvětimi	7
Listování	10
Vystoupení Mighty Shake	12
Co skrývá sanitka	13
Koncert ZUŠKY	14
Sedmáci v Praze	15
Cyklisticko-vodácký kurz	16
Cesta kolem světa	19
Kronika deváťáků	21
Sportovní okénko	24
<u>Ankety a rozhovory</u>	
Nejčastější věty ve škole	25
Holky versus kluci	26
Rozhovor s odcházejícími redaktorkami	28
<u>Zajímavosti</u>	
Yetti neboli Sněžný muž	29
Stříbrné odlesky filmového plátna	30
<u>Komiks</u>	32
<u>Literární koutek</u>	
Básničky o Hurvínkovi	41
Naše třída před zrcadlem	42
<u>Zábava</u>	
Znáte slavné přátele?	45
Něco pro zasmání	46
<u>Redakce a řešení</u>	48

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři,

Dostává se Vám do rukou poslední číslo Školní revue (samozřejmě myšleno, že v tomto školním roce). Opět Vám přinášíme ohlédnutí za školními akcemi posledních měsíců a něco k pobavení, poučení i zamyšlení.

Poslední měsíce byly pro nás redaktory velice radostné - vyhráli jsme krajské kolo soutěže „Školní časopis roku“ a postoupili do celostátního kola. Školní revue byla oceněna jako nejlepší časopis Jihomoravského kraje a získala i ceny za nejlepší obsah a grafiku. Jsme náležitě pyšní a teď čekáme, jak obstojíme v celostátní konkurenci, kde se sejdou vítězové všech krajů. Držte nám pěsti.

Tak, to bychom měli to radostné, teď to smutnější pro Školní revui: jak se blíží konec roku, čeká nás loučení s některými redaktory. Opouští nás dlouholeté členky naší redakce Linda Koshi a Terezie Novotná. Obě začaly pracovat v redakci v 5. třídě a zažily několik proměn jejího složení. Mají za sebou celou řadu pěkných článků a bylo vidět, jak „rostly“, jak se rozvíjelo jejich literární nadání. Doufám, že pro ně práce v redakci byla přínosem a že se jim nabyté zkušenosti budou hodit při studiu na gymnáziích, kam se dostaly. Na rozloučenou jsem je podrobila poslednímu minirozhovoru, který najdete v rubrice Ankety a rozhovory.

Na závěr bych chtěla všem dětským čtenářům popřát krásné prázdniny, těm větším pak pěknou dovolenou a nám všem dohromady krásné slunečné léto.

Mgr. Vlasta Sokolová

VELIKONOČNÍ DISKOTÉKA

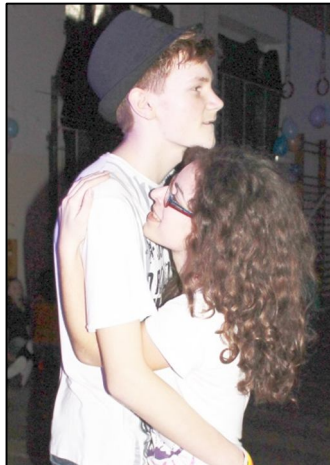
Ve středu 27. března 2013 se v tělocvičně konala Velikonoční diskotéka. Byla to náhrada za tradiční Valentýnskou diskotéku, která se před jarními prázdninami neuskutečnila kvůli obsazené tělocvičně a chřipkové epidemii. Kdo chtěl, mohl po třetí hodině odejít do tělocvičny na diskotéku, a kdo nechtěl, směl zůstat v klidu ve třídě a něco si zahrát.

Dole v tělocvičně to ovšem vřelo. Hrály se rychlé taneční songy, pomalých ploužáků bylo tak akorát. Písničky se líbily a snad všichni tentokrát tancovali - sedli si, jen když byli tak unavení, že se místo tance jen kolébali ze strany na stranu. Kolem půl druhé diskotéka skončila a ti, kteří chtěli, pomohli deváťákům s uklízením. Potom už se všichni rozešli domů a začaly jim velikonoční prázdniny.

Markéta Jašová, 7.B

Foto: Aleš Kadlec

OSMÁCI A ŠESTÁCI V PRAZE

Ve středu 3. dubna 2013 jsme se my, žáci osmé třídy, vydali s několika žáky šesté třídy, s paní ředitelkou Fialovou a paní učitelkou Sázkovou do Prahy. V Brně se k nám připojil pan průvodce, se kterým jsme se již jednou do Prahy vydali. Jeli jsme vlakem a cesta nám rychle utekla.

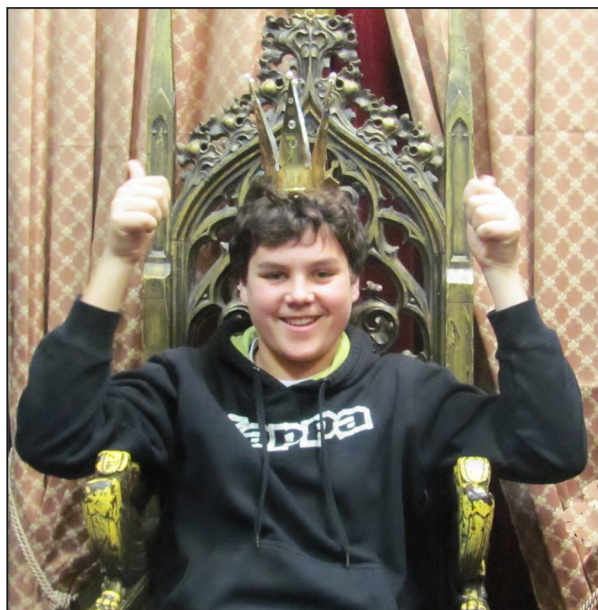
Po příjezdu na hlavní nádraží jsme se odebrali do Poslanecké sněmovny. Tady nám nejprve pustili film a poté nám bylo dovoleno podívat se na schůzi poslanců. V Poslanecké sněmovně jsme zahlédli třeba kandidáta na prezidenta naší republiky Karla Schwarzenberga, tehdejšího premiéra Petra Nečase a Karolínu Peake.

Po zajímavé návštěvě poslanecké sněmovny jsme se přesunuli do České televize. S paní průvodkyní jsme se nejprve podívali do studia, kde se točí dětské pořady *Hřiště 7*, *planeta Yó* nebo *Kouzelná školka*, kterou právě natáčeli. Viděli jsme, jak se takový dětský pořad dělá.

Poté jsme se vydali do největšího studia, které v ČT mají. Paní průvodkyně nám vysvětlila, jak to při natáčení chodí a poté jsme se přesunuli do dalšího studia, kde se natáčely seriály *Zdivočelá země* a *Cukrárna*. Mohli jsme si posedět na královském trůně nebo jsme si mohli vyzkoušet paruky, které se objevily ve známých českých pohádkách.

Na konci prohlídky nám paní průvodkyně pustila film o ČT. Když jsme seděli v hale a čekali, než nám přijede autobus, potkali jsme pana Ondřeje Kepku, kterého můžete znát z oblíbeného seriálu Arabela jako malého Honzíka Majera. Také jsme spatřili Nelu Boudovou, která hrála v seriálu *Horákoví* učitelku Soňu Procházkovou a ve filmu *Probudím se včera* učitelku ruštiny.

Autobusem jsme se pak přesunuli k Národnímu divadlu. Prvně jsme prošli podzemí Národního divadla, kam byly položeny základní kameny. Paní průvodkyně nám pověděla něco o tom, jak a kdy divadlo vlastně vzniklo. Poté jsme se mohli pohodlně usadit v hledišti a naslouchat dalšímu povídání paní průvodkyně, např. o oponě Vojtěcha Hynaise.

Po celou dobu jsme obdivovali překrásnou výzdobu, obrazy a sochy. Po prohlídce divadla jsme se vydali na Václavské náměstí. Cestou jsme se zastavili u památníku, který připomíná „sametovou revoluci“ v roce 1989. Na Václavském náměstí nám pan průvodce řekl něco o soše sv. Václava. Poté jsme měli krátký rozchod a šlo se na vlak. Tento výlet jsme si užili a také jsme se něco nového dověděli.

Barbora Chmelová, 8.tř.

Foto: Jakub Vašulín, 8.tř.

REDAKCE ŠKOLNÍ REVUE NA WORKSHOPU

Dne 11. dubna 2013 se v Brně v Mahenově knihovně konalo setkání školních redakcí, v jehož závěru byly vyhlášeny výsledky krajského kola soutěže Nejlepší časopis roku. Pro redaktory bylo připraveno několik workshopů. Naši zástupci se zúčastnili tří z nich.

Vlasta Sokolová

Organizátor:
Asociace středoskolních klubů České republiky, o. s.
a Národní informační centrum pro mládež

Časopis Roku 2013
JIHOMORAVSKÝ KRAJ

DIPLOM
I. MÍSTO
ŠKOLNÍ REVUE

JAK NA CITACE

Já a Patrik jsme byli vysláni na workshop s názvem Jak na citace. Tento workshop se nakonec spojil s workshopem pro učitele. První část byla o mezinárodním časopisu, který byl psán česky, polsky, slovensky a anglicky (to bylo to pro ty učitele).

Druhá část dílny byla věnována autorským právům. Dozvěděli jsme se, že když něco stahujete z uložto.cz, tak je to trestný čin pro toho, kdo to dal k dispozici, i pro toho, kdo by to použil na veřejnosti, pro toho, kdo si to pustí pro sebe doma, ale ne. Také jsme se učili zapisovat bibliografické údaje. Pro nás redaktory to bylo přínosné.

Jan Švestka, 8.tř.

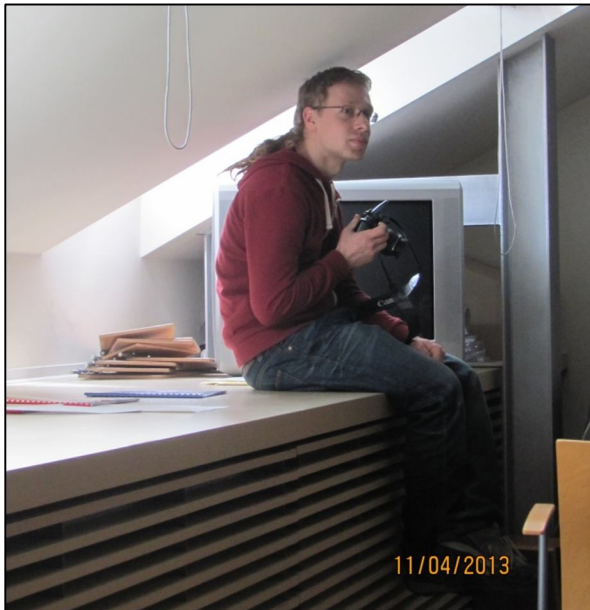
JAK SE DOSTAT DO TELEVIZE

Na tento workshop jsme šli já a Kuba Vašulín. Říkali jsme si o tom, jak udělat články, aby byly zajímavé pro co nejvíce lidí. Lektorka nám ukazovala články, které jsou podle ní zajímavé, a my jsme měli posoudit, jak jsou zajímavé pro nás. Nakonec nás rozdělila do skupinek a dostali jsme článek, který jsme museli zhodnotit z hlediska toho, jak by asi zaujal své čtenáře.

Jakub Chmel, 8.tř.

JAK CHUTNÁ INDIE

Tohoto workshopu jsem se zúčastnila spolu s Anežkou. Od Milana Václavíka, kuchaře a cestovatele, který procestoval mnoho zemí světa, jsme se dozvěděli, jak chutnají indická jídla a také jak žijí lidé v Indii. Povídání bylo doplněno ochutnávkou jídla. Mohli jsme ochutnat placku papadam, která se tradičně připravuje z čočkové mouky, dále khír, což je oblíbená sladká pochoutka, a také pravý indický čaj.

S Milanem jsme udělali minirozhovor:

1. **Jak dlouho se vaření věnujete?**
Vaření se věnuji 11 let.
2. **Co vás k vaření přivedlo?**
Všichni z rodiny jsou kuchaři.
3. **Jaké je vaše oblíbené jídlo?**
Co jiného než svíčková s knedlíkem.
4. **Co vás na Indii nejvíce zaujalo?**
Nejvíce mě zaujala posvátná řeka Ganga, do které se sype popel ze spálených mrtvých těl.

Barbora Chmelová, 8.tř.

Foto: Jakub Vašulín. 8.tř.

DĚJEPISNÁ EXKURZE DO OSVĚTIMI

Ve čtvrtek 25. dubna 2013 se žáci obou devátých tříd vypravili na exkurzi do daleké polské Osvětimi, do bývalého koncentračního tábora z druhé světové války. Jeli se podívat do míst, o nichž se učili v dějepise a která by, aspoň já si to myslím, měl navštívit každý. Jak čas plyne, pamětníků ubývá a nemělo by se zapomínat, jakých zvěrstev jsou lidé schopni.

Vlasta Sokolová

Foto: Dagmar Eckertová, 9.A

AUSCHWITZ BYL NAJWIEKSYM NIEMIECKIM, NAZISTOWSKIM OBOZEM KONCENTRACYJNYM I ZAGŁADY.
W LATACH 1940-1945 NAZIŚCI DEPORTOWALI DO NIEGO CO NAJMNIEJ 1 300 000 LUDZI:
1 100 000 ŻYDÓW,
140 000-150 000 POLAKÓW,
23 000 ROMÓW (CYGANÓW),
15 000 SOWIECKICH JEŃCÓW WOJENNYCH,
25 000 WIĘZNIÓW INNYCH NARODOWOŚCI.
1 100 000 Z NICH PONIOSŁO ŚMIERĆ W AUSCHWITZ. OKOŁO 90 % OFIAR STANOWILI ŻYDZI, W WIĘKSZOŚCI ZAMORDOWANI PRZEZ ESESMANÓW W KOMORACH GAZOWYCH.

SZACUNKOWA LICZBA ŻYDÓW, DEPORTOWANYCH DO KL AUSCHWITZ:
ESTIMATED NUMBER OF JEWS DEPORTED TO AUSCHWITZ:
430 000 Z WĘGIER / FROM HUNGARY
300 000 Z POLSKI / FROM POLAND
69 000 Z FRANCJI / FROM FRANCE
60 000 Z HOLANDII / FROM THE NETHERLANDS
55 000 Z GRECJI / FROM GREECE
46 000 Z PROTEKTORATU CZECH I MORAW
FROM THE PROTECTORATE OF BOHEMIA AND MORAVIA
27 000 ZE SŁOWACJI / FROM SLOVAKIA
25 000 Z BELGII / FROM BELGIUM
23 000 Z AUSTRII I NIEMIEC / FROM AUSTRIA AND GERMANY
10 000 Z JUGOSŁAWII / FROM YUGOSLAVIA
7 500 Z WŁOCH / FROM ITALY
690 Z NORWEGII / FROM NORWAY
ORAZ OKOŁO 34 000 OSÓB NARODOWOŚCI ŻYDOWSKIEJ
PRZYWIEZIONYCH Z INNYCH OBOZÓW KONCENTRACYJNYCH.
PLUS APPROXIMATELY 34 000 JEWISH INDIVIDUALS
TRANSFERRED FROM OTHER CONCENTRATION CAMPS.

BYLO NEBYLO

Nejprve jsme jeli do staršího tábora Auschwitz I. Když jsme vystoupili z autobusu, nevypadalo to obávané místo nijak děsivě. Ale to byl jen první dojem.

To, co jsme viděli dál, bylo strašné. Mně osobně se ani nechtělo věřit, co se zde odehrávalo. Děsivý konec spousty lidských životů... Několik stěn plných fotografií lidí, kteří tam zahynuli, a nebyli to zdaleka všichni z toho 1,5 milionu... Pocítila jsem obdiv k těm, kteří tam dokázali přežít.

Bloky, kde bydleli, plynová komora, krematorium, haldy bot, brýlí a kufrů, ostříhané vlasy... Bylo strašné jít po těch starých schodech... Představila jsem si, kolik lidí tudy prošlo...

Následoval přesun do mnohem většího tábora Auschwitz II. Prohlédli jsme si to, co Němci nestihli před odchodem zničit – rampu, kam přivázeli vězně a prováděli selekci, baráky pro ty, které neposlali hned do plynu, zbytky krematoria... Ty „ložnice“, „postele“, „sprchy“, „WC“ povídání o krysách, to mě dostalo.

Jak jsme těmi místy procházeli, ještě mi to vše zcela nedocházelo, až později doma to na mě dolehlo. I teď na to vzpomínám, mám to v hlavě, děsí mě to. A to je dobře. Nemělo by se zapomenout. Každý, kdo zlehčuje holocaust, by měl Osvětim navštívit.

Dagmar Eckertová, 9.A

Když jsme vystoupili v Osvětimi, najednou ta legrace, co byla cestou, zmizela, už se nikdo nesmál, všichni jsme ztichli a pořádně poslouchali česky mluvícího polského průvodce.

Nejprve jsme navštívili tábor Auschwitz I, kde jsme chodili z jedné budovy do druhé. Viděli jsme dokonce krematorium, kde se spalovala těla zabitých lidí. Člověku se hned vhrnuly slzy do očí, když si uvědomil, že v těchto místech, kudy právě prochází, zahynuly tisíce lidí.

Pak jsme přešli asi o 3 km dál do tábora Auschwitz II. Tady to bylo jiné, zděných budov bylo málo, jako baráky zde sloužily dřevěné stáje pro koně.

Dozvěděli jsme se, jak se tam s lidmi zacházelo, a to, co jsem slyšela, bylo hrozné... Že měli na hygienu asi 5 vteřin, že si jen nabrali vodu a museli utíkat dál... Na toaletě měli čas asi 10 vteřin, prý podle toho, jakou měl hlídač – „kápo“ ten den náladu, někdy jim dal i 15 vteřin a jindy zase třeba jen těch 5 vteřin.

Prošli jsme až na konec tábora k památníku obětí a položili jsme tam růži. Paní učitelka Sázavská říkala, že zde zahynuli někteří její předci.

To, co se těm všem lidem zde přihodilo, byla jedna z nejhorších věcí v dějinách lidstva. Je to důkaz, čeho všeho jsou lidé schopni. Jsou schopni klidně i vyvraždit miliony lidí jen kvůli tomu, komu se narodili.

Po prohlídce jsme nasedli do autobusu a vyrazili domů. Všichni jsme byli zamyšlení, těch několik hodin v Osvětimi nás docela velkým způsobem zasáhlo. Měli jsme stejný výraz v očích. Takový smutný a přitom i podrážděný... a dost jsme se těšili, až dorazíme domů a budeme rodičům vyprávět, jak jsme rádi, že jsme se narodili později...

Člověk se najednou na některé věci dívá jinak, mě to uvnitř docela dost ovlivnilo, tenhle den se mi zapíše do paměti jako den, kdy jsem si začala pořádně vážit klidného života, který žiji.

Ena Insaničová, 9.A

LISTOVÁNÍ

MYŠI PATŘÍ DO NEBE

V pondělí 29. dubna 2013 k nám do školy přišli herci zahrát knížku *Myši patří do nebe*. Všem se to hrozně líbilo. Hlavně prvňáčci byli šťastní, protože v ukázce hrála zvířátka. Nikomu se nechtělo jít se zase učit.

Hlavní postavou je myš jménem Šupito, která jednou nedává pozor a spadne do hluboké propasti. Dostane se do nebe, ale v nebi není taky úplně spokojená. Nemůže si tam dát závod se svým nepřítelem Bělobřichem, protože v nebi jsou všichni stejně rychlí a chybí jí ta její místa, kde strávila krásné časy... A tak se Šupito vrátí na zem, aby žila nový život.

Markéta Prudilová, 5.tř.

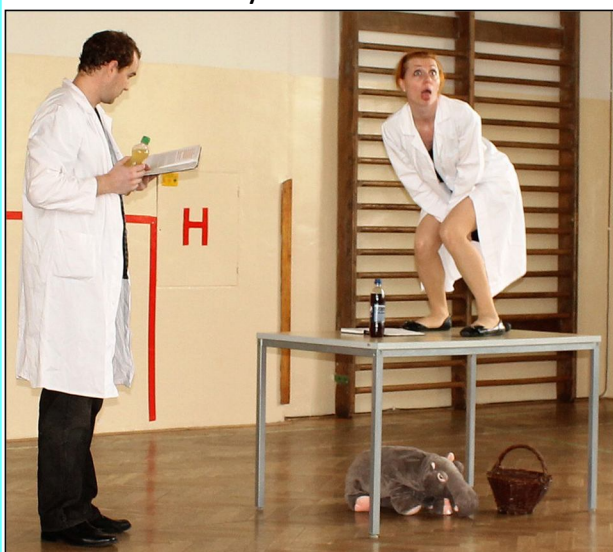

STRAKA V ŘÍŠI ENTROPIE

V pondělí 29. dubna jsme se odebrali do malé tělocvičny. První hodinu šel na představení první stupeň, druhou hodinu my, druhý stupeň. Čekalo nás něco, co nikdo z nás asi nečekal...

Přišli dva lidé, muž a žena, a oznámili, že nám budou číst z knížky *Straka v říši entropie*. V tu chvíli jsem nechápal, proč jsme museli zaplatit 50 Kč. Za to, že nám budou číst? To snad umím taky. Ale ouha.

Knížka byla o fyzice. Archimédův zákon, zákon akce a reakce, gravitace, kvantová neurčitost atd. Autorka knížky Markéta Baňková fyziku taky nijak nemilovala. Proto v knížce vystupují zvířátka, která luští záhady existence a fungování světa. Zjistili jsme, proč se hroch udrží na vodní hladině a proč někteří samci nepohrdnou samičkou z igelitu, jak lišky prochází krizí středního věku a kdo všechno chce být ideálem krásy.

Byli jsme také poučeni, proč nemá smysl bojovat proti nepořádku. Vše bylo obsaženo v příbězích, které byly doprovázeny vtipnými scénkami a hudbou. Vlna smíchu několikrát proplula celou tělocvičnou nejen mezi žáky, ale i mezi učiteli. Prostě příjemné zpestření dopoledne fyzikou trochu jinak.

Patrik Litschmann, 8.tř.

Foto: Aleš Kadlec

VYSTOUPENÍ MIGHTY SHAKE

V pátek 3. května 2013 naši školu navštívila taneční skupina Mighty Shake. Bezplatně přišli na naši školu předvést svá dokonalá vystoupení. Mezi tanečníky byli i žáci naší školy.

Ráno se k nám všichni dopravili auty a asi po dvou hodinách přípravy se všichni žáci se shromáždili v hale a postupně zhlédli asi třináct vystoupení od nejmladších žáků, přes ty odrostlejší až po dospělé.

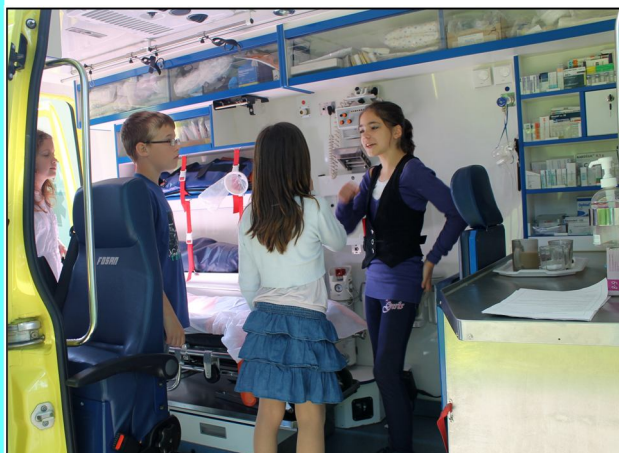
Mohli jsme vidět street dance i vystoupení nesoucí název *Woodoo*, které vyhrálo v roce 2011 mistrovství světa pořádané ve Slovinsku. Nejmladší žáci předvedli vystoupení *I hračky mají svůj život*, starší třeba *Army Camp*. Myslím, že to byl pro všechny žáky pěkný zážitek a jistě se budeme těšit na jejich další vystoupení.

Kristýna Dostálová, 8.tř.

Foto: Aleš Kadlec

CO SKRÝVÁ SANITKA

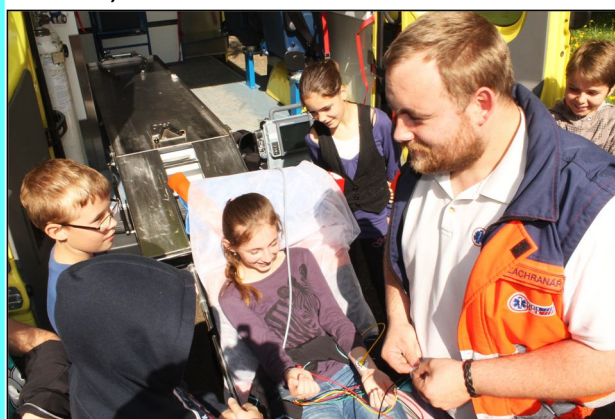
V pondělí 6. května 2013 se před branami naší školy objevila sanitka. Naštěstí si nikdo ze žáků nezlomil nohu nebo něco podobného – jednalo se o předvedení výbavy sanitky.

Když na naši třídu došla řada, všichni se nahrnuli k sanitce s vidinou zábavného programu, který nám nahradí hodinu matematiky. Sanitář otevřel vůz a nám se naskytl pohled na malý prostor plný všelijakých hejblátek, lahvíček a kyslíkových bomb.

Celou hodinu nám ochotný zdravotník ukazoval celé vybavení tohoto úžasného vozidla, které zachraňuje životy.

Byli jsme poučeni, jak může telefonát přímo na 155 místo na 112 ovlivnit dobu příjezdu záchranné služby až o čtyři minuty, což je někdy rozdíl mezi životem a smrtí. Na jednom z žáků předvedl měření EKG a převážení na nosítkách. Ukázal nám také stroj na oživování v případě zástavy srdce (to se žák na nosítkách opravdu klepal, aby elektrické šoky nepředvedl na něm).

Z ukázky jsme si odnesli přesvědčení, že lidé, kteří mnohdy mají v rukou náš život, dobře ví, co dělají. Pokud se někdy v tomto speciálně vybaveném voze ocitneme, věřím, že se nebudeme tolik bát.

Kristýna Dostálová, 8.tř.

Foto: Aleš Kadlec

KONCERT ZUŠKY

V úterý 7. května 2013 se v malé tělocvičně konalo vystoupení Základní umělecké školy Střelice. Někteří její žáci nám každý rok na jaře ukazují, čemu se za dobu, po kterou hrají na hudebním nástroji či zpívají, naučili.

Celý koncert zahájila dechová kapela Frajárenka. Většina z členů kapely seděla či stále ještě sedává i v našich školních lavicích. Téměř každý účinkující se dočkal bouřlivého potlesku provázeného pískáním.

Své umění hry na housle nám předvedla Veronika Danišová ze 7. A, na trubku nám zahráli Jakub Chmel a Jakub Vašulín z osmé třídy, známou píseň Final countdown předvedla na key-boardu Barbora Chmelová, taktéž z osmého ročníku...

Seznam všech účinkujících by byl velmi dlouhý, proto se na mě prosím nezlote vy, které jsem nejmenovala.

Já osobně jsem si koncert celkem užila, nemusela jsem se učit, stačilo jen sedět a poslouchat. Obzvláště pár posledních písní, které nám zahrála kapela Little band, v čele se zpěvákem Martinem Benešem, jsem si doslova vychutnala, protože to byly jedny z mých oblíbených.

Chtěla bych všem účinkujícím poděkovat za hezké zpříjemnění jinak těžkého týdne. ☺

Linda Koshi, 9.A

Foto: Aleš Kadlec

SEDMÁCI V PRAZE

Ve středu 15. května 2013 se obě sedmé třídy vydaly do Prahy. Sraz na nádraží ve Střelicích byl v 6:05, a i když to bylo na nás brzo, nikdo nezaspal a všichni na nádraží dorazili včas. V 6:15 nám přijel vlak a odjeli jsme na hlavní nádraží v Brně, kde jsme vystoupili a utíkali na další nástupiště, kde už čekal rychlík Brněnský drak. Jeli jsme asi tak tři hodiny a byla to docela otrava.

Když jsme v Praze vystoupili, počkali jsme na našeho pana průvodce, který nás ten den měl na starosti.

S jeho pomocí jsme se dopravili na Pražský hrad. U vstupu do areálu nám pan průvodce řekl všechno důležité o Pražském hradě a mohli jsme jít dál. U brány stáli dva strážníci, u kterých se skoro všichni vyfotili.

Navštívili jsme několik nádvoří a chrám sv. Víta, kde se nám moc líbilo. Pak jsme si samostatně prošli Zlatou uličku. V jednom domě se mi tam líbila výstava brnění a mučírna. Sraz byl u Daliborky, kde si všichni rozdělali svačiny a pořádně se najedli.

BYLO NEBYLO

Pak jsme šli po Malé Straně až ke Karlovu mostu, který jsme si procházeli sami, abychom si mohli zakoupit suvenýry domů. Když uběhlo půl hodiny a my se měli dostavit na dohodnuté místo, museli se někteří i rozběhnout, aby to stihli.

A pak jsme šli dál až k orloji na Staroměstském náměstí. Vyšli jsme nahoru na věž radnice a rozhlíželi se na nádheru kolem.

Na náměstí jsme měli asi hodinový rozchod. Potom jsme se přemístili na Václavské náměstí, kde jsme si mohli koupit občerstvení do vlaku. Od sochy sv. Václava jsme už šli rovnou na Hlavní nádraží.

Během tříhodinové cesty zpět domů jsme byli tak unavení, že někteří i usínali. V Brně jsme pak museli utíkat, abychom stihli náš vlak do Střelic.

Po náročném dni se všichni rozjeli do svých domovů s hlavou plnou zajímavých zážitků.

Markéta Jašová, 7.B

Foto: Aleš Kadlec

CYKLISTICKO-VODÁCKÝ KURZ

KRKAVEC, 26. - 31. KVĚTNA 2013

*Šlapu si, ani nevím jak,
vždyť nemám sílu,
ztrácím zrak,
mám jen hlavu plnou
ideálů.*

*Střídám levou za pravou
a přitom padám únavou,
křeč se pouští
do mých lýtkových svalů.*

*Mám kolo rád, a proto si
na něj tu zvykám,
projíždím poli i pralesy
a tykám srnkám.*

*Řekni mi, cesto šedá,
proč kolo mi pokoj nedá
a proč mě láká
a proč mě láká.*

*Proč nejedu v dešti
dopravou,
proč se radši bahním
doubravou,
kde voda cáká a cáká
a cáká a cáká...
a cáká a cáká...
a cáká a cáká...
a cáká a cáká...*

A cáká a cáká... tahle obměna písničky od Jiřího Šlitra mě napadla na cyklisticko-vodáckém kurzu v jižních Čechách. Mám ve zvyku si něco broukat, ať už řídím kolo nebo auto.

Kurz trval 6 dní a základnu jsme měli v RA Al-Pa u jezu Krkavec nedaleko Veselí nad Lužnicí. Odsud jsme vyjížděli na výlety na kole i po vodě. Na kole jsme se nejdál podívali na zámek Červená Lhota a do Třeboně. Na lodi jsme zase sjížděli řeky Lužnici a Nežárku - pro mnohé to byla vůbec první vodácká zkušenost a taky se došlo k řadě vodáckých křtů, bohužel v tom počasí, co jsme měli, to většinou nebylo nic příjemného.

I když byl kurz pro některé někdy fyzicky (i psychicky) náročný a počasí nám dopřálo víc deště a chladu než slunce a tepla, všichni se ukázali jako velice odolní jedinci a v zocelující zkoušce obstáli. Sláva vítězům.

Vlasta Sokolová

Foto: Jiří Beneš

Dne 26. května 2013 se vydali žáci osmé a devátých tříd na šestidenní sportovní kurz spojený s výlety na kolech i na vodě. Ubytování jsme byli v chatkách v kempu přímo u jezu Krkavec na řece Nežárce.

Hned první den po příjezdu jsme šli na vodu si vše zkusit, abychom v pondělí ujeli plánovaných 14 km v pořádku.

Někteří se točili na vodě po směru hodinových ručiček, někteří v protisměru, někdo jel od břehu ke břehu, někteří jeli rovně. Za pár minut už jsme však jeli více méně rovně všichni. Po vodě byla večere a jeli jsme ještě na chvíli na kola.

Kromě úterý nám počasí moc nepřálo. Pršelo, foukalo, byla zima... Prostě ideální počasí na vodu a na kola.

BYLO NEBYLO

Nejzábavnější z celého výletu pro mě byla cesta po vodě z Jemčiny na Krkavec po asi 20 km dlouhé trase. Cesta byla zajímavější než v pondělí, sjížděli jsme dvoje peřeje a většina lodí se na druhých překlopila. Byla zábava sledovat zděšené obličeje spolužáků řítících se rychlostí blesku dolů po proudu vedle překlopené lodě.

Všichni jsme nakonec výlet ve zdraví přežili, sice s odřenýma nohama a bolavým snad celým tělem, rýmou či kašlem, ale přežili. Výlet jsme si užili hlavně jako dobrá parta lidí. Jsem ráda, že jsme nejeli o týden později, protože to se zvedly řeky a my už bychom si neužili takovou zábavu.

Terezie Brzobohatá, 9.B

CESTA KOLEM SVĚTA

V pátek 7. června 2013 proběhl naší škole soutěžní den Cesta kolem světa. Učitelé tuto akci připravili pro žáky 5. – 9. ročníku jako dárek k MDD. Po zahájení se zúčastnění žáci utkali v mezitřídních soutěžích – ve štafetovém běhu a v přetahu lanem.

Poté byli rozlosováni do smíšených družstev a rozběhli se do světa. Postupně navštívili blízké i vzdálené země – Itálii, Francii, Austrálii, Německo, Norsko, Rusko, Sýrii, Čínu, Mexiko a Brazílii. V každé zemi plnili speciální úkoly – svazovali špagety, hráli petang i golf, zatrenovali si fotbal, projeli se sobím spřežením, luštili citát psaný azbukou a skládali matrjošky, stříleli na cíl, přebírali rýži a fazole, přenášeli v poušti tolik vzácnou vodu a hledali drahokamy. Celý den se vydařil a dokonce i počasí tento den ukázalo svou vlídnější tvář.

Vlasta Sokolová. foto: Aleš Kadlec

ŠTAFETA				PŘETAH LANEM			
Kat.	1.místo	2.místo	3.místo	Kat.	1.místo	2.místo	3.místo
Ml. žáci	6.tř.	7.B	5.tř.	Ml. žáci	7.A	6.tř	6.tř
St. žáci	8.tř.	9.B	9.A	St. žáci	8.tř.	9.A	9.B
CESTA KOLEM SVĚTA							
1.místo		2.místo		3.místo			
BZL-							
Martin Sázevský, 9.A		Tomáš Hloušek, 9.B		Radek Daniš, 9.B			
Eliška Benešová, 8.tř		Tomáš Třebenský, 9.B		Jakub Vašulín, 8.tř.			
Dorotka Záleská, 7.A		Regina Dervišoska, 8.tř.		Jitka Hrouzková, 7.A			
Vojtěch Jahoda, 7.B		Veronika Danišová, 7.A		Markéta Jašová, 7.B			
Tomáš Leitner, 6.tř		Barbora Chrástová, 7.A		Daniel Kříž, 6.tř.			
Jakub Vlašic, 5.tř.		Dominik Volánek, 6.tř.		Marta Pomeranská, 5.tř.			
		Tomáš Smutný, 5.tř.					

KRONIKA DEVÁŤÁKŮ

DUBEN A KVĚTEN

JAK TO VIDÍ 9.A

Duben, to bylo pro nás všechny asi to nejtěžší období. Všichni se učili na přijímačky, nebo jen toužebně čekali na dopis, v kterém bude stát, že jsou přijati bez přijímacích zkoušek. 😊

Na Vídeňce všichni nervózně seděli na židlích a podupávali. Ten den tam naštěstí dělaly přijímačky i další dvě spolužačky, takže jsme měly alespoň trochu rozptýlení. 😊

Na BiGy jsem neznala nikoho. Učitelé k nám zde byli ale maximálně otevření a snažili se nám zvednout náladu. Ve čtvrtek mi mamka poslala zprávu, že jsem přijata na obě školy. Další den jsem se dozvěděla i pořadí a o hodně mi stoupl ego! Na BiGy jedenáctá a na Vídeňce dokonce čtvrtá! Jsem z toho nadšená doteď. 😊

Každý den probíhal stejně. Vstala jsem, šla do školy, po škole vzala Scia, (obecné studijní předpoklady) a celé odpoledne se chystala na přijímačky. Přesto, že jsem přípravě věnovala hodně času, na přijímačkách i po nich jsem myslela, že zešílím. 😊

Nervozita mi nejspíš zatemnila mozek, jelikož 22. a 23. dubna mám totální „okno.“ Pak si vzpomínám až na to, jak mi sestřenice řekla, že jsem na Elgartce skončila třetí a že mě vzali i na Vídeňku. Ta radost se prostě nedá popsat. 😊

Po přijímačkách jsme byli v Osvětimi, kde jsme viděli, jaké hrůzy páchali nacisté.

Prošli jsme pod branou s nápisem „ARBAIT MACHT FREI“. Všude byly domy. Stejně domy, v zástupech i řadách. A ostatné dráty. Povídání bylo kolikrát tak děsivé, že se mi to o tom nechce psát.

Exkurze byla zajímavá a jsem ráda, že jsem se jí mohla zúčastnit, avšak znovu už bych to absolvovat nechtěla. Nikdy. Dokonce i teď, přestože je to více než měsíc, jsem z toho výletu v takovém zvláštním rozpoložení. Brrr!

Cesta zpátky byla dlouhá, ale zastavili jsme se v Tesco, před kterým nějaký pán dělal gyros. I když tam bylo moc chilli, byl dobrej. Se Šnajdrem jsme si docela dali. 😊

Zatímco před přijímačkami nám učitelé kapku „povolili uzdu,“ protože zjevně chápali, jak se cítíme, v květnu se jelo dál. Jedna písemka za druhou.

Písemky... písemky... pomalu se uzavírají známky. Učitelé jako by se zbláznili a my pořád něco píšeme. Já osobně se musím hodně snažit, abych si zlepšila nerozhodné známky. ☺

Ke konci května jsme si všichni přihlášení na cyklisticko-vodácky kurz museli neděle ne neděle přivstat a jet ke škole. Tam jsme naložili zavazadla a kola, část jela busem, část vlakem, ale cíl byl stejný – jez Krkavec. ☺

Hned první den jsme si byli vyzkoušet vodu. Všichni úspěšně zvládli první pádlování, dokonce se nikdo necvaknul. K večeru, když jsme vyrazili na kola, přišly první nesnáze. Asi po deseti metrech se Anežce Vašulínové urvalo šlapátko a chvíli poté Kubovi, jejímu bratrovi, praskl řetěz. ☺

Třetí den jsme jeli na celodenní výlet na Červenou Lhotu. Cesta byla příjemná, nebylo ani vedro ani moc zima, zkrátka tak akorát na cestu. Když jsme dorazili k cíli, mohli jsme jít do zámku a myslím, že ti, kteří šli, neudělali chybu. Potom nás čekala cesta domů se zastávkou v cukrárně.

Čtvrtý den jsme jeli celodenní vodu. Byly tam dvoje peřeje. Některé posádky dokonce skončily ve vodě na všech peřejích, bylo docela zábavné je sledovat. Ani ten den jsme se s Terkou nevyklopily, ale ostatní „mokrě“ posádky všechny pronásledovaly a toho, kdo byl suchý, pošplíchali vodou tak, že vypadal jako by se vyklopil. ☺

Poslední den byla opět celodenní kola, tentokrát do Třeboně. Cesta tam byla příjemná, nefoukalo a bylo vcelku hezky. V Třeboni byl chvíli rozchod a pak návštěva pivovaru Regent. No myslím, že pro většinu to nebylo moc zábavné, hlavně některé zamrzelo, že nemohli ochutnat pivo. Po kratším rozchodu se jelo do kempu, ale co se nestalo: začalo pršet a my celou cestu šlapali v dešti. Bylo to docela hrozné, ale všichni přežili. ☺

Večery jsem trávil zejména hraním pokeru, u čehož byla maximální legrace. Jinak jsme mohli taky hrát volejbal, basketbal, fotbal, jít na diskotéku, házet si s „frisbee“, neutahání mohli ještě na kola atd. ☺

Nejvíce si budu pamatovat poslední kanadskou noc. V plánu byla pomsta pouze pro některé, nakonec to odnesli téměř všichni. Buďto byli posypáni moukou, nebo sáhli na kliku

Několik lidí z béčka, od nás ze třídy a zhruba polovina osmáků odjeli 26. května na vodu, a tak jsme měli takový klidnější týden. Nevím, čím to je, ale i když mě mrzelo, že jsem nemohla být na vodě, maximálně jsem si ten týden u osmáků užila. 😊

Za dva týdny jedem na třídní výlet, tak už se těším. 😊

Jak to vidí 9.B

V dubnu se v naší škole konala diskotéka, kterou většinou nazýváme Valentýnská. Protože ale letos v únoru nebyla k dispozici malá tělocvična, diskotéka se přesunula až na duben. Proto se jmenovala Velikonoční diskotéka. Jako každý rok ji připravovali žáci devátých tříd. Probíhala po dobu zhruba tří hodin. Na diskotéku byli zváni všichni žáci z druhého stupně. Na diskotéce byly pouštěny nejen rychlé písničky, ale i pomalé. 😊

V dubnu jsme se jako každý měsíc pilně učili. Ale tento měsíc nás učitelé připravovali na přijímací zkoušky, ze kterých byla spousta lidí vystresována. Až na ty, co šli na učební obor. Po zkouškách jsme měli klidnější týden, i když jsme se stejně musili ve škole učit. 😊

V pátek 5. dubna proběhla ve škole Noc s Andersenem. Je to mezinárodní akce k podpoře čtení dětí. Této akce se zúčastnili žáci z prvního stupně. Dramatický kroužek zahrál pohádku O dvanácti měsíčkách a děti se setkaly se samotným spisovatelem Hansem Christianem Andersenem.

Po večeři následoval literární kvíz, tvořivá dílna a soutěž o ceny. Prvňáci a druháci skládali puzzle, třetáci a čtvrtáci luštili tajenku. Akce se zúčastnilo asi 68 dětí z prvního stupně. 😊

V květnu se žáci z celé školy mohli těšit na koncert ze Základní umělecké školy. Vystoupili zde žáci, kteří už více let hrají na nějaký nástroj nebo zpívají. Zaspívaly nám Marie Vidláková, Marie Zborovská, Tereza Kuklová nebo Lenka Kroutilová. Ostatní hráli na různé nástroje. Koncert se moc hezky vydařil a žáci ze střelické školy se určitě už těší na další. 😊

Žáci ze všech ročníků se v květnu podívali na taneční soubor Mighty Shake ze Zastávky u Brna. Předvedli nám krásné taneční vystoupení moderních tanců, jako je street dance, hiphop, break dance a další. Tančili jak ti nejmenší začátečníci, tak i pokročilí. 😊

Na začátku května k nám na školu přijel záchranář i se sanitkou a povídal nám o své činnosti a přístrojích, které při své práci používají. V průběhu dne chodily k sanitce postupně všechny ročníky. V každém ročníku byl vybrán jeden účastník, aby si zahrál na nemocného. Byl připojen na různé přístroje a ty ukazovaly jeho životní funkce. 😊

*Z prací žáků 9.A a 9.B sestavili
Vlasta Sokolová a Aleš Kadlec*

Foto a obrázky: Dagmar Eckertová, Jiří Beneš, www.ceskolipskydenik.cz,

SPORTOVNÍ OKÉNKO

VOLEJBALOVÝ TURNAJ

Ve středu 17. dubna 2013 jsme jeli hrát volejbal do Zastávky u Brna.

První zápas jsme hráli proti ZŠ Šlapanice. Snažili jsme se, co to šlo, ale nakonec jsme jim podlehlí vysoko 2:0 na sety.

Druhý zápas jsme odehráli proti domácímu týmu, tedy proti Zastávce. Ten jsme porazili 2:0 na sety a první výhra byla na světě.

Poslední zápas byl asi nejlepší, sehráli jsme jej proti Ivančicím a porazili jsme je 2:0 na sety.

Pořadí družstev: 1. ZŠ šlapanice
2. ZŠ Střelice
 3. ZŠ Ivančice
 4. ZŠ Zastávka

Turnaj se nám tedy vydařil, jelikož jsme skončili na 2. místě a za odměnu jsme dostali po dvou kopečkách zmrzliny.

Jakub Vašulín, 8.tř
 Foto: Lenka Benešová

FOTBAL NA UMĚLÉM TRÁVNÍKU

V pondělí 20. května 2013 jsme jeli na fotbalový turnaj do Zastávky. Přes zastávecký velký kopec jsme došli na hřiště, kde nás čekaly týmy ze Zbýšova, Ostrovačic a Zastávky.

První zápas jsme odehráli proti domácí Zastávce. Byl to kostrbatý zápas, plný promarněných šancí, ale přesto jsme se nakonec radovali z remízy 1:1.

Druhý zápas jsme odehráli proti Ostrovačicím. Díky velkému štěstí jsme skóre srovnali na konečných 2:2.

Po druhé remíze už asi taky musela jednou přijít prohra, kterou nám dopřáli zkušení fotbalisti ze Zbýšova.

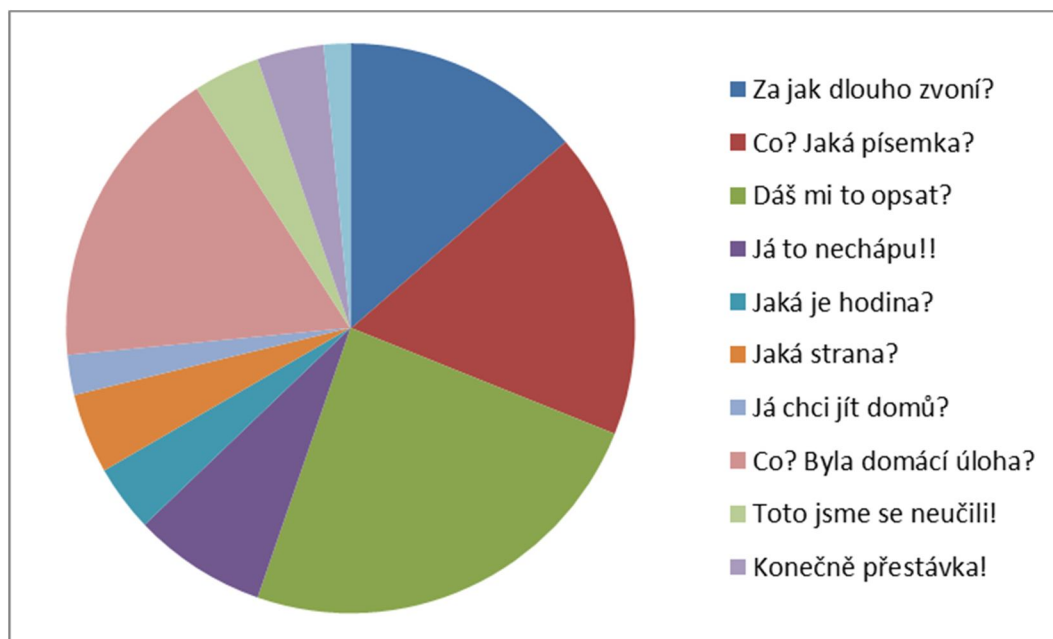
Pořadí na turnaji: 1. ZŠ Zbýšov
 2. ZŠ Zastávka
3. ZŠ Střelice
 4. ZŠ Ostrovačice

Jakub Vašulín, 8.tř
 Foto: Jakub Vašulín

NEJČASTĚJŠÍ VĚTY VE ŠKOLE

Které ze vět nejčastěji ve škole pronášíme? Každému, zejména těm, kdo viděli na youtube.cz *Debilní kecy ve škole*, se určitě vybaví hned několik možných vět. Vybrat tedy tu nejčastější vůbec není jednoduché. Kromě několika lidí, kteří udělali čárku téměř u všech nabídek, všichni vybrali si tu svoji „nej“. Někteří dokonce pár vět přidali. Třeba „Co je na oběd?“ a „Ten test měl druhou stranu?“. Průzkum byl proveden u 70 žáků druhého stupně.

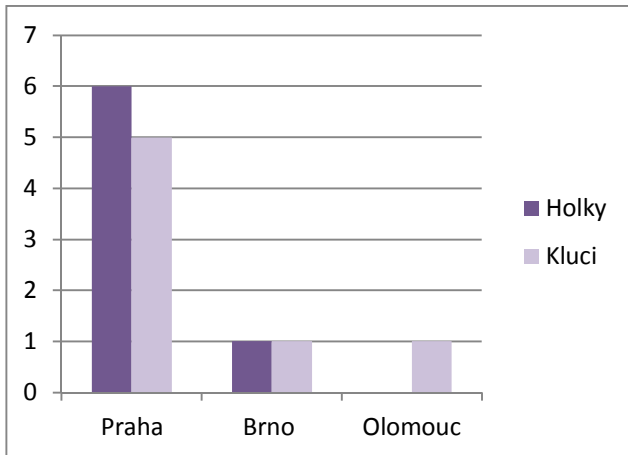
Terezie Novotná, 9.A

HOLKY VERSUS KLUCI

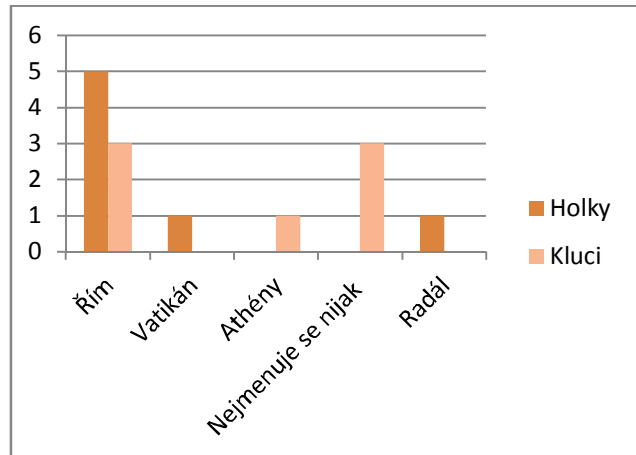
Naposled v letošním školním roce jsme pro vás připravili znalostní souboj mezi holkami a kluky. Podívejte se, jak to tentokrát dopadlo.

1. Jaké město je vyobrazeno na dvacetikoruně?

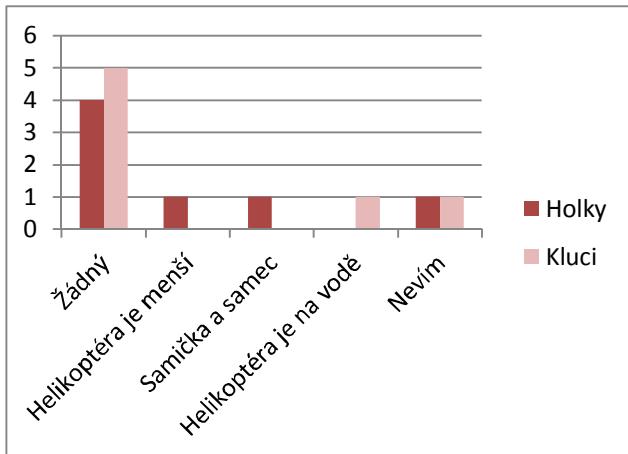
Správná odpověď: Žádné - je na ní sv.Václav.

2. Jak se jmenuje hlavní město Říma?

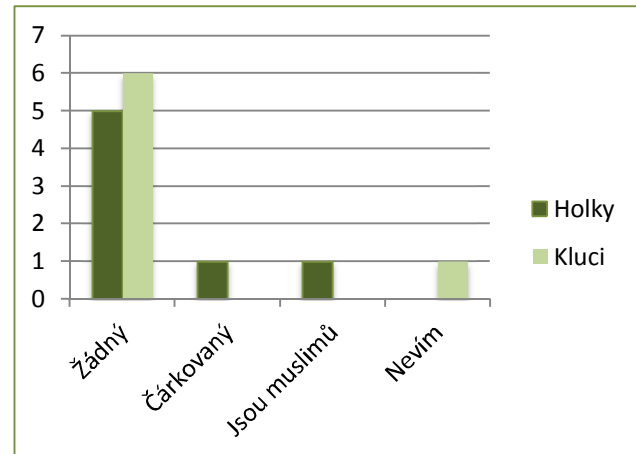
Správná odpověď: Nejmenuje se nijak. Uznáváme i Řím.

3. Jaký je rozdíl mezi helikoptérou a vrtulníkem?

Správná odpověď: Žádný.

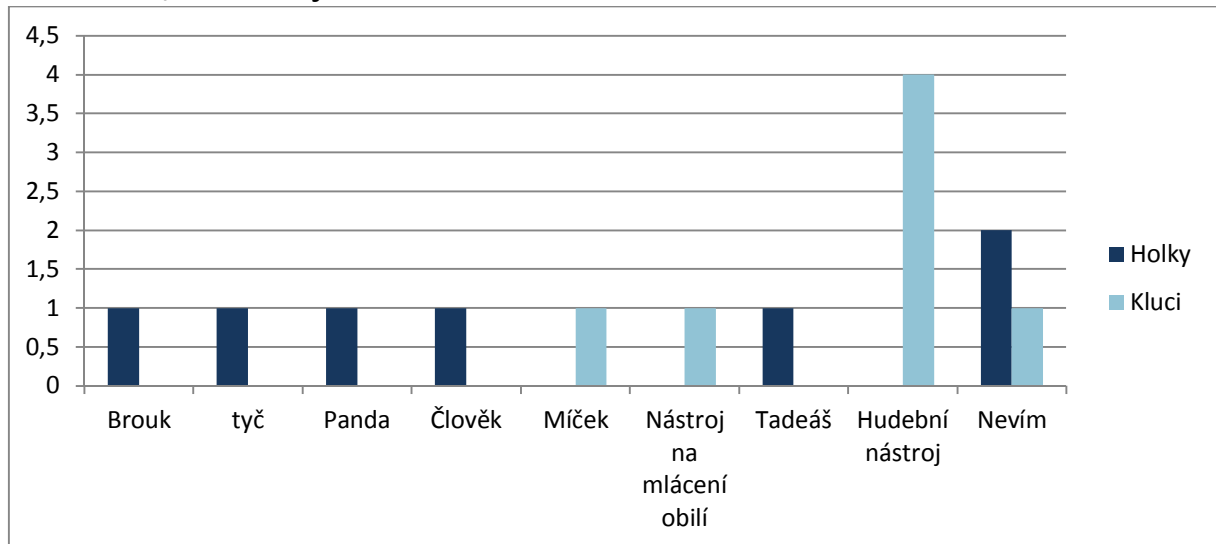
4. Jaký je rozdíl mezi našimi a arabskými číslicemi?

Správná odpověď: Žádný.

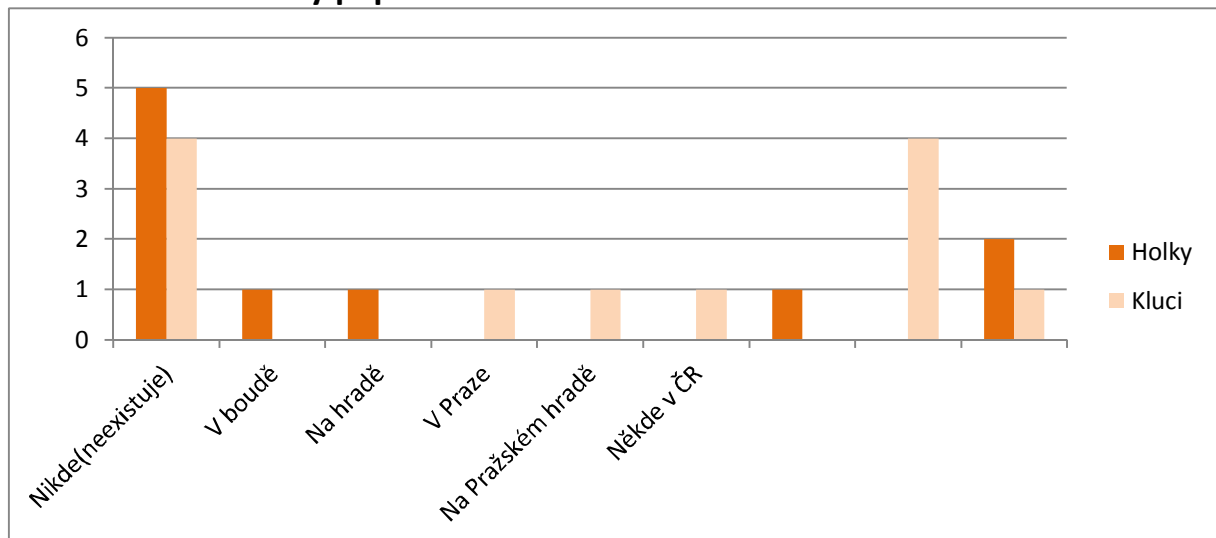

5. Kdo, nebo co je vozembouch?

Správná odpověď: Je to hudební nástroj.

5. Kde sídlí český papež?

Správná odpověď: Nikde (neexistuje), papež je jeden a sídlí ve Vatikánu (Itálie).

TENTOKRÁT VYHRÁLI KLUCI 25:19. SNAD SE HOLKY BUDOU PŘÍŠTĚ VÍCE SNAŽIT!!!

Barbora Chmelová a Jakub Vašulín 8.tř.

Obrázek a foto: Barbora Chmelová, 8.tř., Lenka Benešová

ROZHOVOR S ODCHÁZEJÍCÍMI REDAKTORKAMI

Jste nerozlučné kamarádky, jak to vidíte dál?

Linda: *Nijak, chci říct, nevím, co bude příští rok, jsem si jistá jen tím, že bych o někoho, jako je Terka, nerada přišla jen kvůli tomu, že budeme každá chodit na jiné gymnázium. Naštěstí bydlíme blízko sebe a obě budeme jezdit do školy do Brna, takže se budeme vídat. Snad to nebude problém.*

Terka: *Každý z nás potřebuje spřízněnou duši, já ji našla právě v Lindě. Kdybych nevěřila, že zůstaneme kamarádkami, tak bych šla radši na Vídeňku, kam jde ona, než na BiGy. Jelikož bydlíme pár ulic od sebe, neměl by být problém se dále vídat.*

Co Vás v redakci celé ty roky drželo?

Linda: *Mě asi to, že miluju psaní. Vždycky mě bavilo psát povídky a „vyzvídat“ při rozhovorech. Také mi sedl ten sehraný a kamarádský kolektiv v redakci. Navíc to byla slušná šance, si tak trochu šplhnout u naší šéfredaktorky a zároveň třídní učitelky.*

Terka: *Nejvíce rozhodně kolektiv. V redakci nejsme jako ve třídě rozskupinkovaní. Tam se prostě baví všichni se všemi a téměř každý čtvrtek se něčemu chechtáme. Redakce mi určitě bude chybět.*

Co si myslíte o školních časopisech jako takových?

Linda: *Je to skvělá věc, ten, kdo s tím začal, by měl dostat „nobelovku“. V redakci poznáte blíž lidi, o nichž jste třeba měli předsudky, a dokonce se z vás stanou i kamarádi. Na schůzkách redakce nebývá nikdo, kdo by celou dobu jen seděl a psal, užijeme si tam vždycky plno zábavy. Právě redakce a její členové mi na gymlu budou určitě chybět.*

Terka: *Znám pouze ten náš a asi tři další z workshopů, takže těžko posoudit. Doufám v jejich budoucnost, protože pomáhají vytvářet si názory na různé věci.*

Jak by zněl Váš odkaz dalším „generacím“ redaktorů?

Linda: *Snažte se a množte se! Čím víc dobrých redaktorů, tím lepší výsledek práce, lepší kolektiv i více zábavy.*

Terka: *Je toho hodně. Aby se dále snažili, když už jsme nejlepší časopis v kraji. Udržovali kolektiv v redakci a povzbuzovali naši šéfredaktorku, která toleruje víc než dost naše blbiny. A hlavně – budete mi chybět.*

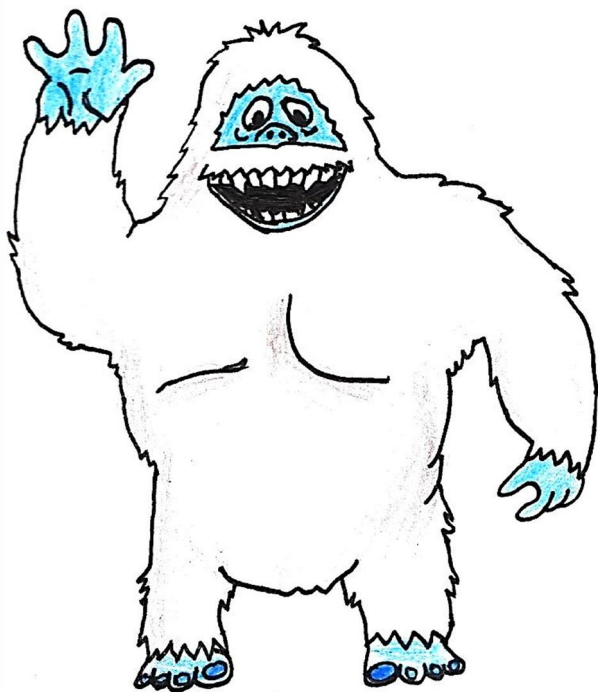

Ahoj! Ahoj!
Ahoj!

Bambuuus,
děcka! ☺
Bude se mi
stýskat. ☺

YETTI NEBOLI SNĚŽNÝ MUŽ

Stoupáte po zasněženém svahu v Himalájích. Nemůžete se zbavit pocitu, že vás někdo, nebo něco sleduje. Sotva popadáte dechu námahou. Vtom se vedle vás ozve mohutný řev provázený dunivými kroky blížícími se přímo k vám.

Než stačíte reagovat, už se vedle vás tyčí dva a půl metru vysoké chlupaté monstrum podobné gorile! Na nic nečekáte a berete nohy na ramena. Po pár kilometrech zvolníte tempo a začnete přemýšlet. Byl to Sněžný muž, zvaný Yeti, nebo jen přízrak?

Pro Evropany je Yeti znám od roku 1889, kdy anglický důstojník Laurence Waddell objevil v Himalájích otisk obrovského bosého chlupatého chodidla.

Domorodce, podle kterých jej způsobil obrovský lidem podobný tvor, však považoval, za poněkud slabomyslné.

V roce 1937, tedy až za dlouho poté, pořídil jeden fotograf fotky otisků domnělého Yettiho a v roce 1955 na podobné stopy narazil jistý kameraman.

Řekl o nich: „Byly hluboké asi 12 – 15 cm. Sám jsem s kamerou a batohem na zádech vážil zhruba 80 kg a moje nohy se nořily do sněhu asi 2,5 - 3,5 cm. Pomyslel jsem si, že to musí být ale pěkně mohutný tvor!“

Podle některých skeptiků jde o poškozené stopy jiných nám známých živočichů. Za původce těchto otisků jsou nejčastěji považováni irbis horský (kočkovitá šelma), hulman (opice) nebo jistý druh tibetského medvěda, který je sám téměř legendou.

Existují i teorie, že v Himalájích žije nějaký potomek Gigantopithecus, obrovského vyhynulého humanoida, nebo příbuzný Paranthropus, trochu menšího vyhynulého opa.

Časem čím dál tím víc přibývalo svědků, kteří prý Yettiho zahlédli, ale stále chyběl prokazatelný vědecký důkaz či fotografie. A chybí dodnes!

A jak takový Yeti vypadá? Je vysoký přes 250 cm, nemá zřetelně viditelný krk a jeho srst je bílá až šedá. Obývá Himaláje.

YETTI NEBOLI SNĚŽNÝ MUŽ

V Americe zase prý žije Yettimu podobný tvor Bigfoot, který je vysoký asi 180-250 cm a jeho srst je hnědá nebo černá.

Yettiho (Bigfoota) nazývají lidé v různých koutech světa různě, například Sasquatch, Yowie, Yeren, Almas, Barmanou, Skunk Ape, Mande Barung, Ban-Manush nebo Orang Pendek.

Ať je to tak, či onak, dodnes to není s tím podivným opem jasné. Je to nějaký domorodec s příšerně chlupatými zády, člověk v opičím oblečku, pravěký lidoop, zbloudilý orangutan nebo v Himalájích opravdu žije třímetrové monstrum? Kdo ví.

Kristýna Dostálová, 8.tř.

Obrázek: Kamila Antošová

STŘÍBRNÉ ODLESKY FILMOVÉHO PLÁTNA

ADINA MANDLOVÁ

28. 1. 1910 - 16. 6. 1991

Měla mít skvělou budoucnost. Její otec - inspektor státních drah - ji rozmazloval a už od čtyř let ji vedl ke hře na piano. V pouhých osmi letech jí však otec zemřel.

Po jeho smrti se rodinné poměry velice zhoršily. Proto byla v šestnácti letech poslána do pařížského dívčího penzionátu. Po dvou letech byla vyloučena za špatné chování a začala se věnovat herectví.

Díky své kráse, již si byla velmi dobře vědoma, si ve Francii velice rychle našla partnera. A poté spoustu dalších, kteří jí mohli koupit to, co nejvíce milovala – drahé šaty, kožichy, šperky i rychlá auta.

Přesto štěstí v lásce příliš neměla a našla ho až se svým třetím manželem Benem Pearsonem.

Za to, že během okupace natočila německý film, byla později odsouzena. Přestože ji propustili, už se jí nepodařilo najít angažmá. Odjela proto do Anglie a až po smrti manžela se vrátila zpět do vlasti. Zemřela na tuberkulózu.

Slavné filmy: Kristian, Ducháček to zařídí, U pokladny stál, Hotel Modrá hvězda, Sobota, Dva týdny štěstí, Mravnost nade vše, Přítelkyně pana ministra.

OLDŘICH NOVÝ

7. 8. 1899 - 15. 3. 1983

Ke hraní jej přivedl jeho otec Antonín a strýc Miloš, který jej někdy brával do Národního divadla, kde hrál. Vyučil se sazečem. O něco později však začal vystupovat jako operetní zpěvák v kabaretu a jeho strýc mu zařídil studium herectví.

Začínal v divadle v Ostravě, o rok později odešel do Brna, kde se stal ředitelem tamní operety v Národním divadle. Po patnácti letech přešel do Prahy, kde se stal ředitelem Nového divadla.

Po obsazení Československa nacisty v roce 1939 začalo těžké období jeho života. Jeho žena Alice byla totiž Židovka.

Nový jí zcela jistě zachránil život, když se s ní odmítal rozvést. V roce 1944 byli však oba manželé zatčeni a převezeni do koncentračního tábora.

Za okupace se Oldřich Nový konečně prosadil ve filmu. Poprvé si sice zahrál už v němém snímku, ale od té doby se objevoval jen v malých rolích. Až po sedmnácti letech byl obsazen do svého nejúspěšnějšího filmu Kristian.

Po válce už se ve filmu téměř neobjevoval, kvidění byl pouze v drobných rolích. Spolupracoval s divadlem, rozhlasem a občas i televizí. Posledních deset let života téměř nevycházel z bytu, aby jej jeho fanoušci neviděli. Chtěl totiž v jejich paměti zůstat jako milovaný Kristian.

Jeho životní krédo bylo: „Smích je kořením života, a dokud se člověk dovede smát, je živ. Až se začnou všichni lidé na sebe usmívat a přestanou si kopat jámy, pak bude na světě blaze.“ Tak žil, tvořil i jednal.

Slavné filmy: Kristian, Hotel Modrá hvězda, Eva tropí hlouposti, Roztomilý člověk, Pytláková schovanka, Když Burian prášil.

Linda Koshi, 9.A,

Zdroj: www.cojeco.cz

Foto: : www.cojeco.cz

DINO

Leťo

Pirko

2

Dlouhokrček

MAŠLIČKA

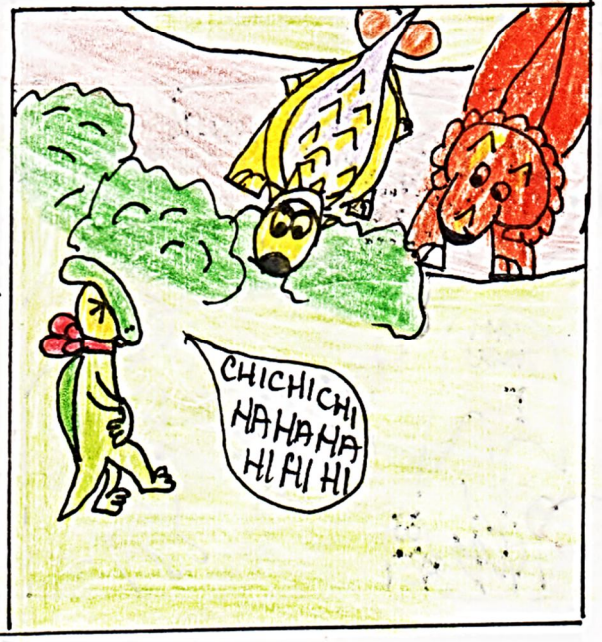
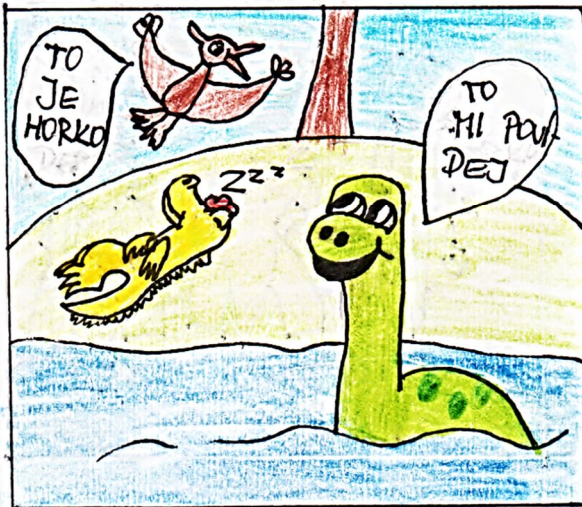
ZUBKA

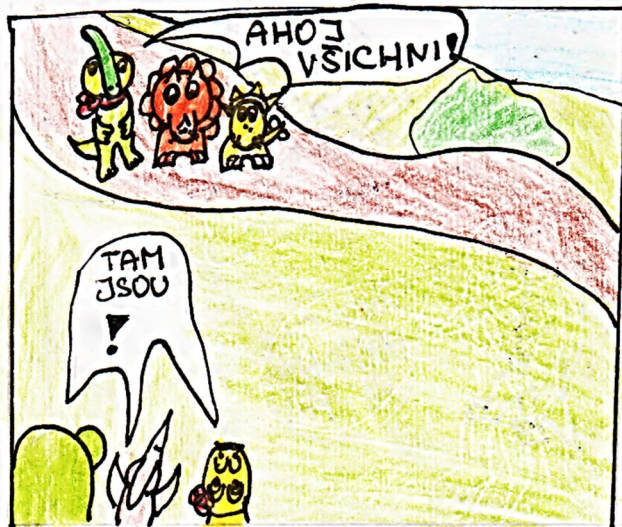
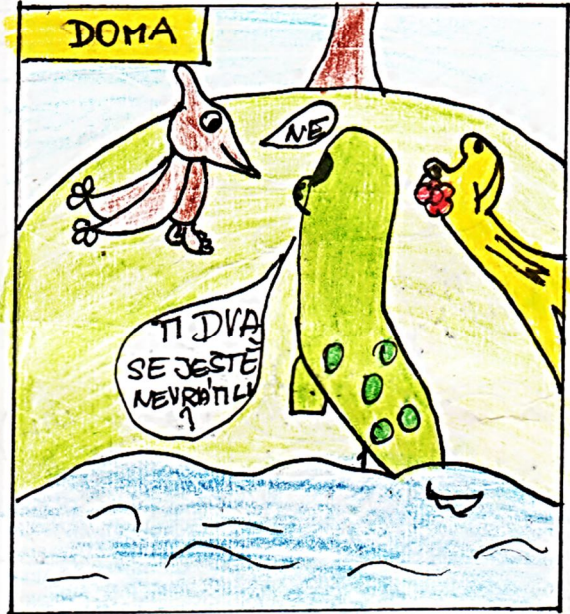
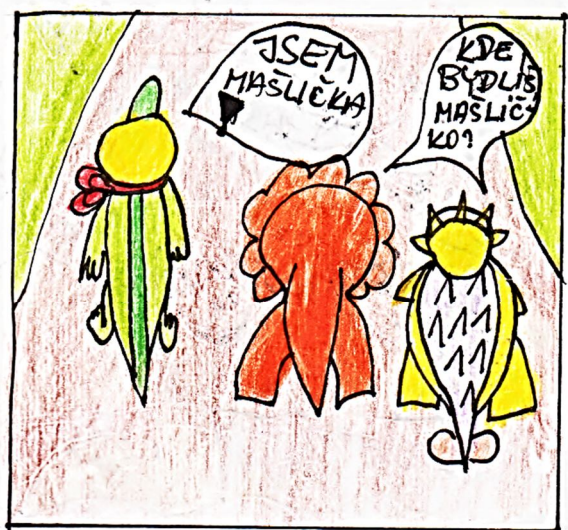

Fialka

Růžek

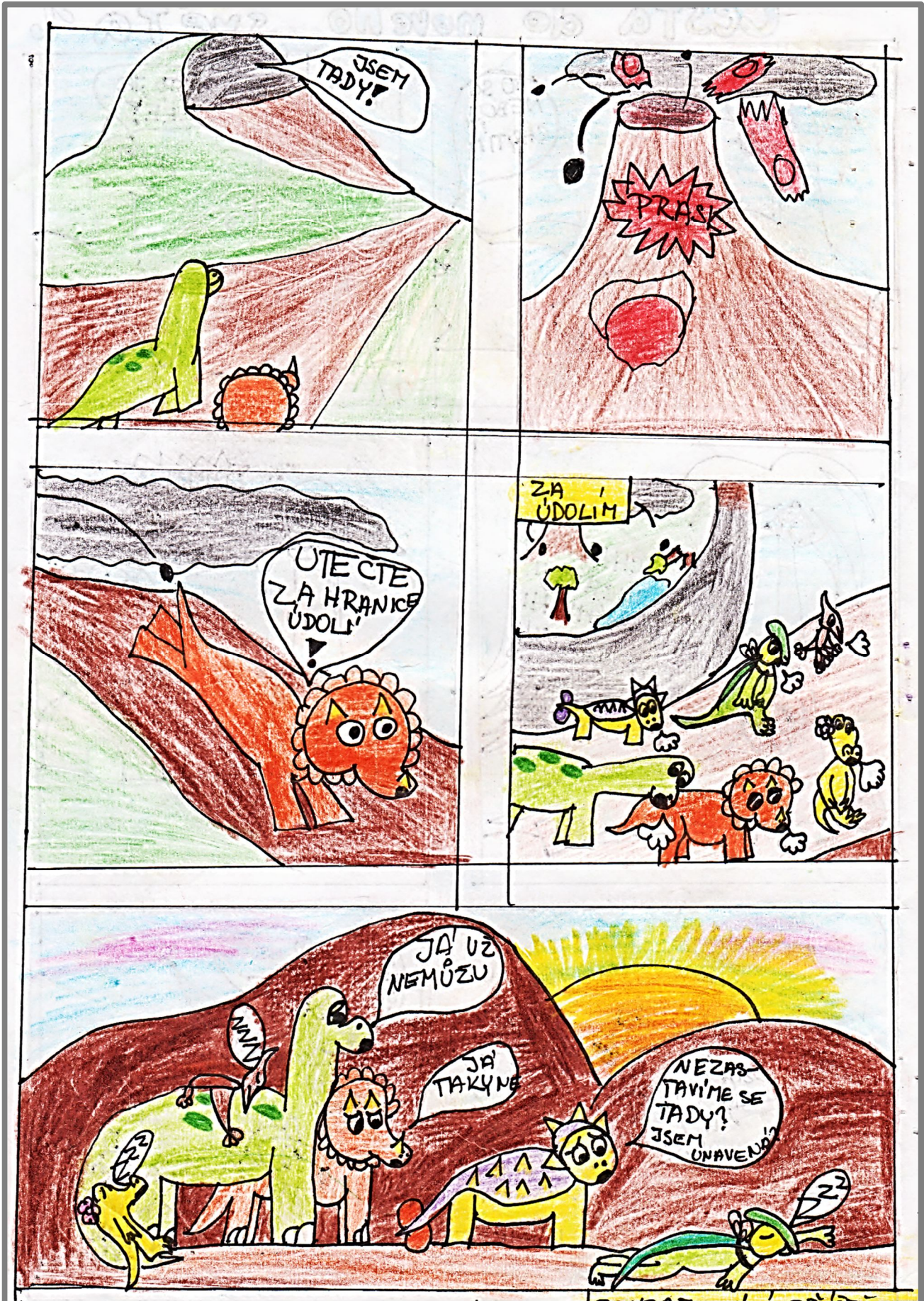
Nový kamarád

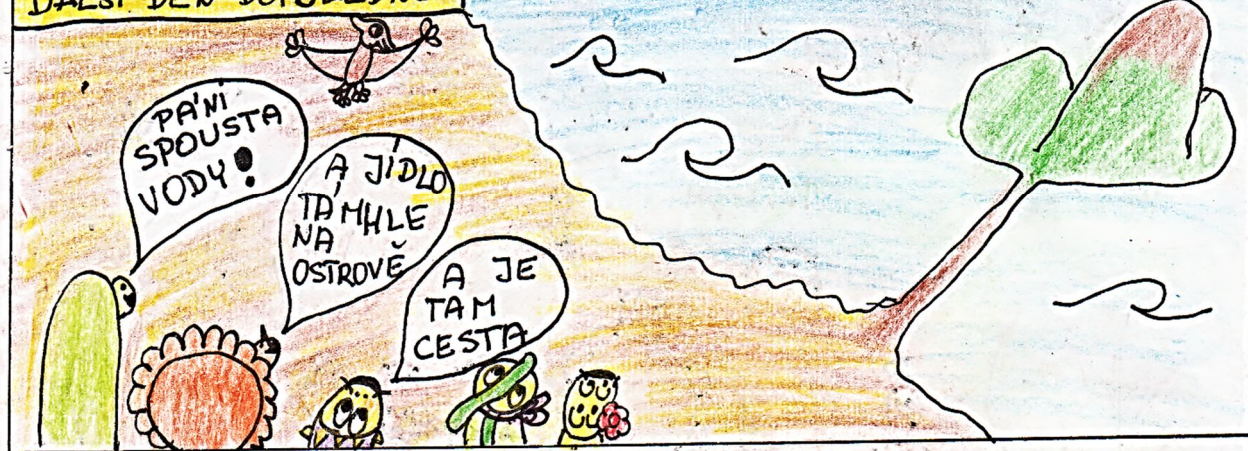
Cesta do nového světa 1.

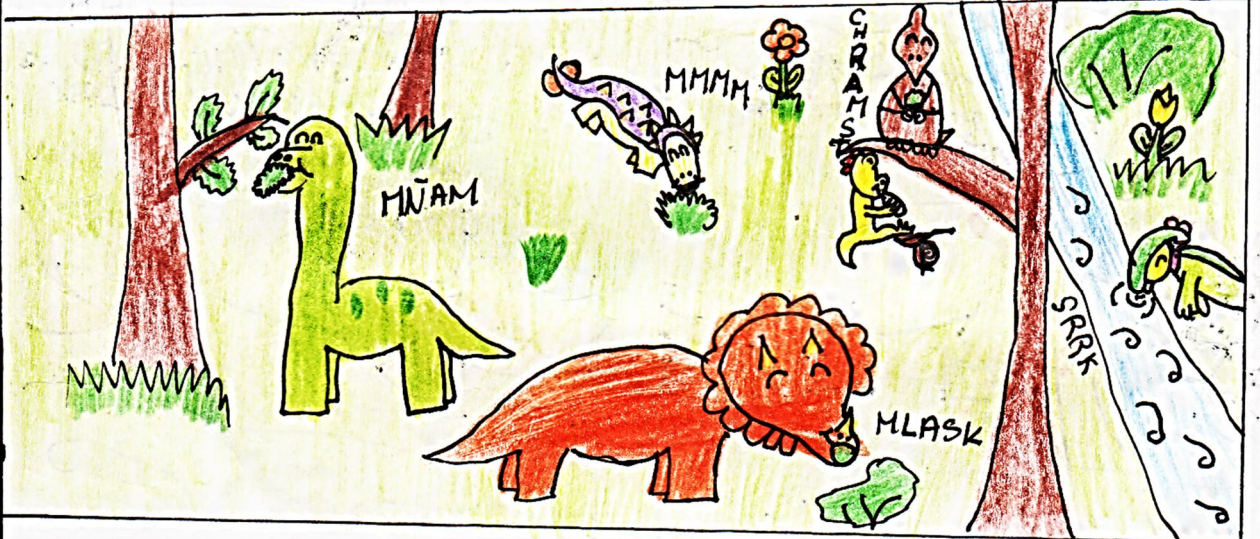
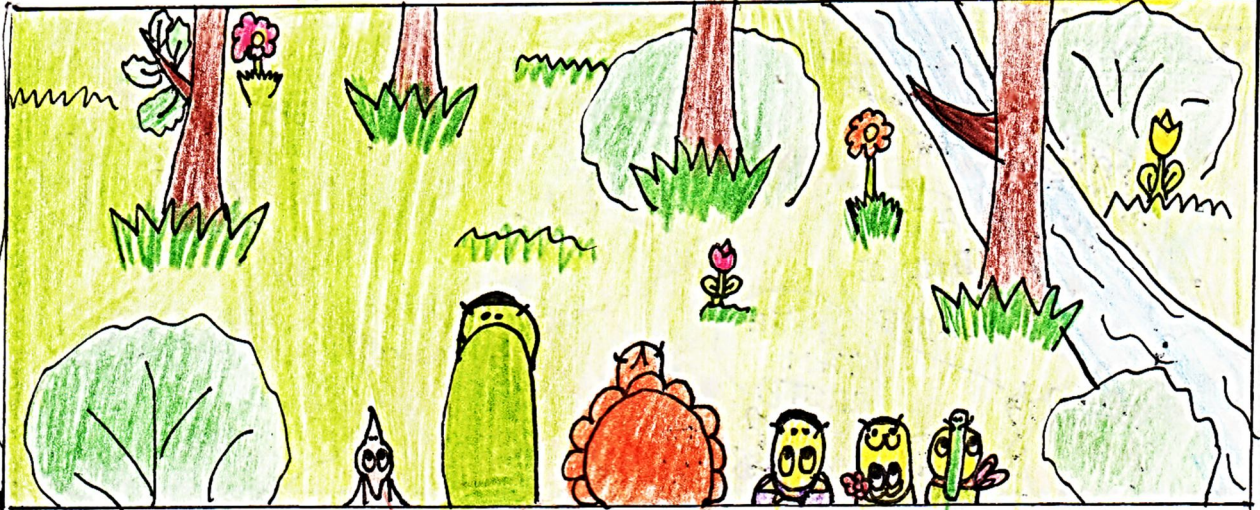

Cesta do nového světa 2.

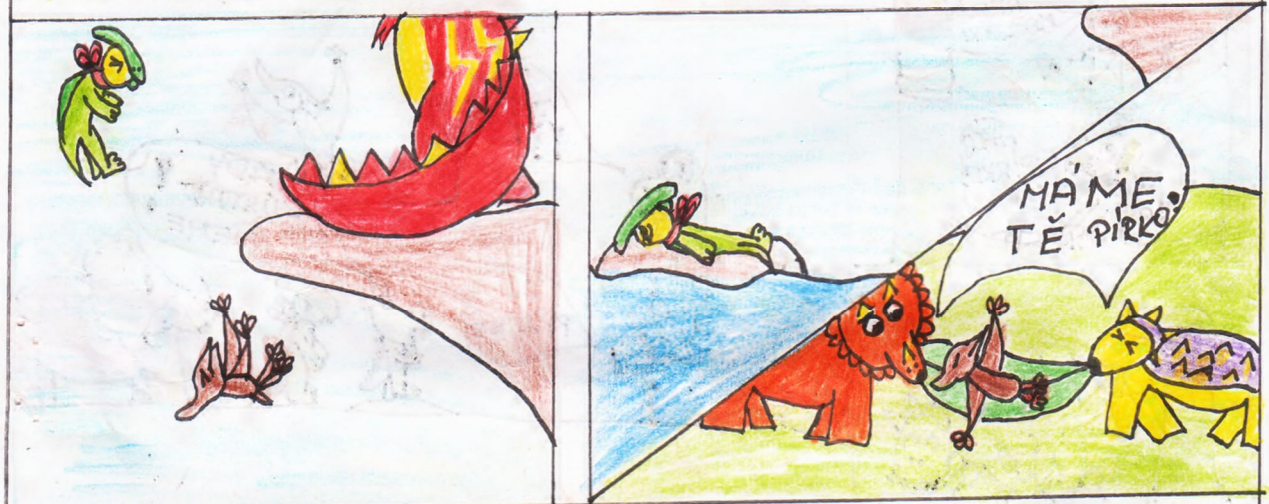
DALŠÍ DEN DOPOLEDNE

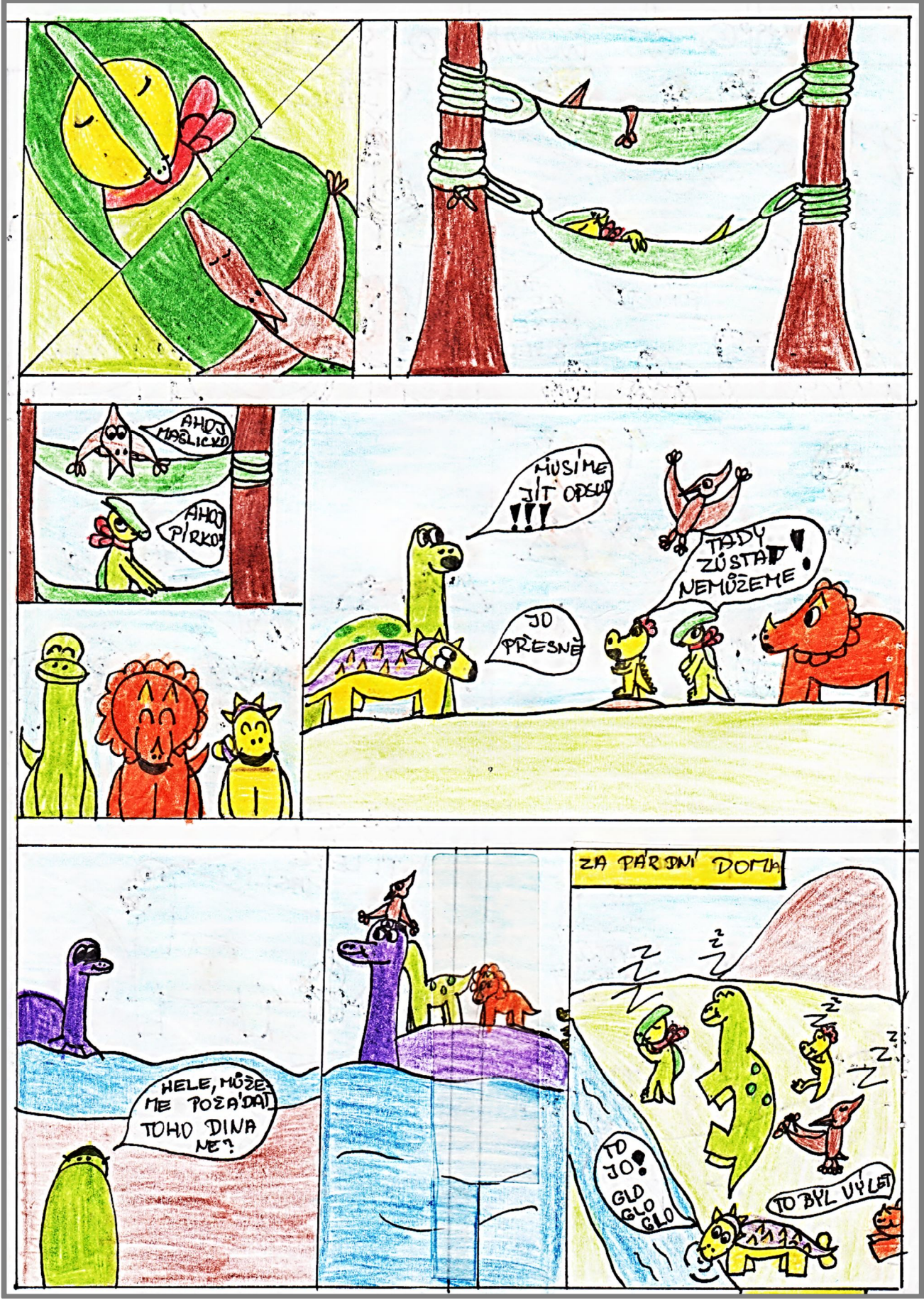

NA OSTROVE

Cesta do nového světa 3.

BÁSNIČKY O HURVÍNKOVI

Hurvínka má každý rád,
je to dobrý kamarád.
Je s ním Spejbl, Mánička
i ta její babička.

Legraci my rádi máme,
do divadla pospícháme
na Spejbla a Hurvínka,
líbí se i bábinka.

Lukáš Maňák, 4.B

Hurvínek je neposeda,
má rošťácké nápady,
s Máničkou tak zažívají,
stále nové příhody.

Pan Spejbl a bábinka
už se na ně těší,
Žeryk, ten si koberci
dále klidně leží.

Ondra Chytrý, 4.B

Po Praze jezdí na kolobce,
po chodníku, po vozovce.
Kalhoty pěkně na kšandy,
je s ním spousta legrandy.
Za ním běží holčička,
jmenuje se Mánička.
Spejbla se to netýká?
Poslal za ním Žeryka.
Kdo pobaví lidí hejno?
Hurvínek je jeho jméno.

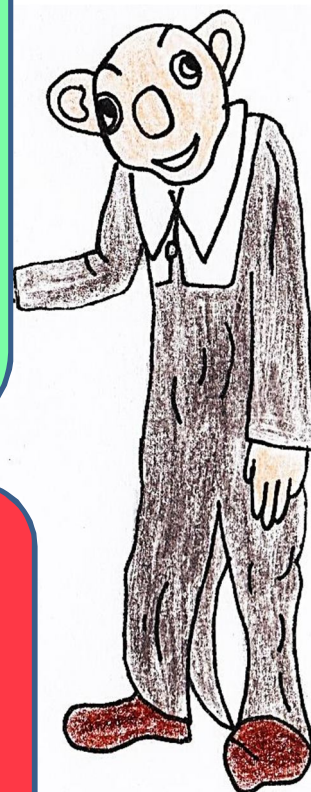
Terka Kazdová, 4.B

Poznáváte toho psíka?
No tak to pozor na Žeryka!
A víte, komu Žeryk patří?
Oba dva jsou velcí bratři!
Mánička je kamarádka,
většinou tu není hádka.
Víte, koho báseň líčí?
Odpověď už v hlavě klíčí.
To je přeci Hurvínek,
ten náš malý blážínek!

Klára Svobodová, 4.B

Hurvínka jsem ráda měla,
a teď jsem si připomněla,
že kámoší s Máničkou,
s nejchytřejší holčičkou,
vlasy ty má zrzavé,
a šatičky křiklavé.

Gabriela Bartoňková, 4.B

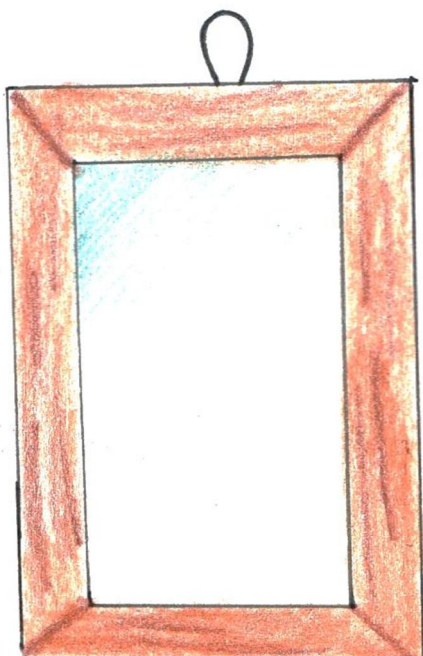
Obrázky:

Kamila Antošová, 7.B

Lenka Prokešová, 7.B

Sára Holešovská, 7.B

NAŠE TŘÍDA PŘED ZRCADLEM

Kdybyste naši třídu postavili před zrcadlo, spatřili byste osmnáct rozdílných tváří s různými výrazy, odrážejícími různé pocity. I přesto má každý z nás cosi společného s ostatními. Přece jen už jsme spolu strašně dlouho. S některými devět let, s jinými jen čtyři, někteří od nás odešli, ale i tak ve mně navždy zůstane na každého z nich spousta vzpomínek.

Jak to však vidí ostatní? Netuším. Povím vám proto něco o naší třídě z mého úhlu pohledu - z úhlu pohledu dívky, která se ve třídě příliš neprojevuje, raději vše sleduje zpozzdálí, ale snad do kolektivu svým způsobem zapadá.

Jelikož se konec školního roku neúprosně blíží, a tudíž se blíží i okamžik, kdy si všichni řekneme: „Sbohem.“ Nebo možná: „Nashle v září ve vlaku,“ myslím, že je čas se trochu ohlédnout zpátky – na těch posledních devět let.

Asi jsme nikdy nebyli ideální, dokonale stmelení kolektiv, ale budme upřímní – která třída je? Všude, stejně tak i u nás, se najdou tací, kteří se projevují méně, i ti, jež jsou slyšet hlasitěji. Jsou to lidé, které si okamžitě zařadíte do škatulky „příliš hluční“, protože první, co uslyšíte, když přijdete do třídy, je jejich řev nebo smích. Kdybyste se však snažili poznat je blíže, nejsou tak špatní. Jsou to dobří kamarádi, s nimiž se nikdy nenudíte.

Většina z nich k nám přišla až v šesté třídě. Tehdy se náš kolektiv hodně změnil. Jako bychom na druhém stupni začínali úplně od začátku. Do té doby jsme byli asi spíš rozdělení do skupinek a jako třída jsme až tak moc nespolečně pracovali. Alespoň myslím. Už si na to totiž moc nevzpomínám.

Na druhém stupni se z nově vytvořené 6. A pomalu stávala dobře sehnaná parta. I když se najde i pár takových, kteří mají raději klid, takže si s těmi hlučnějšími příliš nerozumí. Je to však jen pár jedinců, kteří jsou i přes svou „nepřístupnou masku“ neskutečně fajn. Jsem si jistá, že by si tyto dvě „skupinky“, které u nás stále ještě přetrvávají, mohly i rozumět, kdyby alespoň trochu chtěly. To se ale nejspíš nestane. Bohužel.

Musím přiznat, že začátkem školního roku jsem se strašně těšila, až vypadnu. Těšila jsem se, že první věta, co po ránu uslyším, nebude: „Lidu, máš domácí úkol? Dáš mi to opsat?“ Avšak po jedenácti letech, které chodím tou samou cestou (nejdříve do školky, poté do školy), si nyní uvědomuju, jak mi to vše bude chybět.

Za pár let, možná i měsíců, budu vzpomínat, jak jsem seděla v této školní lavici a syčela na ostatní, jelikož bych ráda slyšela alespoň něco z výkladu učitele. Už nebudu slýchat Dandovy hlášky, DavQáčův „koňský“ smích, vídavat Jurovy „ksichty“, smát se Davidově věčné chuti k jídlu a krčit rameny v odpověď na otázku: „Co je na oběd?“

A tak se mi teď do očí pomalu derou slzy, protože se za mnou za chvíli uzavře dlouhá etapa mého školního života, na niž nikdy nezapomenu a jež byla naplněná spoustou radostí i strastí.

Linda Koshi, 9.A

Tak a je to tady. Blíží se konec školního roku a já si vybrala z nabídky témat poslední slohové práce téma o naší třídě.

Vybrala jsem si to proto, že ji mám moc ráda. Nedokáži si představit, že bych měla být někde jinde. Ty zážitky z hodin matematiky, když s paní učitelkou Brimovou soutěžili dva naši žáci o to, kdo koho dřív zlomí, nebo přivede do blázince. Jak se modlíme, aby nás pan učitel Holešovský nezkoušel z Ohmova zákona nebo z pravidla pravé ruky, které nikdo neumí. Ale o takových zážitcích z hodin bych mohla napsat až přes dvacet stránek A4.

Každý z nás je nějaký, ale přesto, že jsme každý jiný, toho máme hodně společného. Dokážeme táhnout za jeden provaz a být silný kolektiv. Nejvíce si užívám právě hodiny. To, co naše děcka dokážou vymyslet, se taky nepovede jen tak někomu.

Budou mi na střední velmi chybět. Zvykla jsem si na ně. Na DavQáčovo slintání a dělání různých „ksichtů“, na Kuglerovo otravování a „vyžírání“, na Dášin smích, na Davidův věčný hlad, chuť k jídlu a přemýšlení nad tím, co je na oběd ve školní jídelně. Prostě je mám všechny moc ráda a omlouvám se za to, jak se někdy chovám. Víím, že bez nich bych si těch devět let tolik neužila.

Samozřejmě mám i pár horších vzpomínek. Když se začneme hádat, tak to celkem stojí za to. Naše povahy si někdy prostě nesednou. Je mezi námi celkem dost vůdčích typů. Například já jsem silný cholerik. A pár dalších též, ale pak jsou tady i ti, co jim je téměř vše jedno. Mrzí mě vše, co jsme si kdy udělali, protože až teď na konci, si člověk uvědomí, že to, že tu byli, bral jako samozřejmost. Takže si cením a vážím všech posledních chviliek s nimi.

Budete mi chybět. Mám vás ráda.

Marie Vidláková, 9.A

Fotografie z 5. a 6. třídy:

Vlasta Sokolová,

Lenka Benešová,

Sára Šilgeraiová

ZNÁTE SLAVNÉ PŘÁTELE?

Slavné filmové či pohádkové bytosti často nejsou osamělé, ale mají své věrné přátele. Zkuste si ověřit vaše znalosti ze světa filmových postav.

1. Jaká jsou jména želváků ze seriálu Želvy Ninja?

- a) Luisiano, Donatelo, Michelengelo, Richardo
- b) Dominiko, Leonardo, Richardo, Michelangelo
- c) Rafaelo, Donatelo, Michelangelo, Leonardo

2. Jak se jmenuje holčička doprovázející Maxipsa Fíka?

- a) Lenička
- b) Ája
- c) Mája

3. Jak se jmenovali tři mušketýři?

- a) D'Artagnan, Atomos, Porthos
- b) Aramis, Athos, Portos
- c) D'Artagnan, Aramis, Athos, Porthos

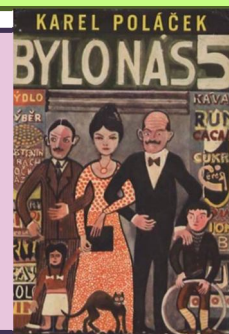

4. Jak se jmenují členové Scooby-doo?

- a) Vilma, Fred, Daphne, Shaggy a Scooby-doo
- b) Daphne, Velma, Norville, Fred a Scooby-doo
- c) Fred, Goofy, Velma, Daphne a Shaggy

5. Jak se jmenují hlavní postavy z Bylo nás pět?

- a) Petr Bajza, Čeněk Bejval, Josef Jirsák, Eda Zilvar, Antonín Kemlink
- b) Josef Zilvar, Čeněk Jirsák, Antonín Bejval, Éda Kemlink
- c) Josef Bejval, Antonín Jirsák, Čeněk Zilvar, Éda Kemlink

6. Jak se jmenují postavy z Rychlých šípů?

- a) Jindra Hojer, Mirek Dušín, Jarka Metelka, Rychlonožka, Červenáček
- b) Rychlonožka, Zelenáček, Mirek Metelka, Jarek Dušín, Jindra Hojer
- c) Jarka Metelka, Rychlonožka, Jirka Duším, Mirek Hojer, Červenáček

7. Jak se jmenují trpaslíci ze Sněhurky a sedmi trpaslíků?

- a) Šmudla, Prófa, Kejchal, Rejpal, Stydlín, Štístko, Dřímál
- b) Šmudla, Doktor, Kejchal, Brumla, Stydlík, Hopla, Klimba.
- c) Hopsal, Chrápal, Stydlín, Šmudlík, Rejpal, Klimbal, Štístko

Správné odpovědi naleznete na konci časopisu za redakcí (str. 48).

Kristýna Dostálová, 8.tř.

Obrázky: www.kostymy-masky.cz, www.en.wikipedia.org, www.jaknato.blogspot.cz,
www.udalosti.signalny.cz, www.pohadkar.cz

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Odpovědi na otázky jednoho uchazeče o pracovní místo ve společnosti Google Inc, který sice získal 0 bodů ze zkoušky, ale přesto byl přijat:

Během které bitvy zemřel admirál Nelson?

Během své poslední.

Kde byla podepsána Deklarace nezávislosti?

Na poslední stránce dole.

Hlavní příčina rozvodů?

Svatba.

Hlavní příčina neúspěchů?

Zkouška.

Co jste nikdy neměl ke snídani?

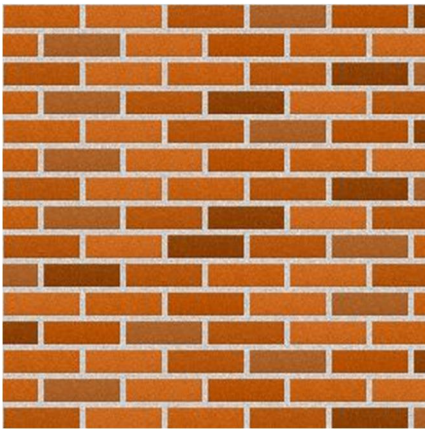
Oběd a večeři.

Co vypadá jako půlka jablka?

Druhá půlka.

ZÁBAVA

**Osm zedníků postavilo zeď za deset hodin, kolik času to zabere čtyřem zedníkům?
Nezabere to žádný čas, zeď již byla postavena.**

Pokud budete mít 3 jablka a 4 pomeranče na jedné dlaní a 4 jablka a 3 pomeranče na druhé, co budete mít?

Opravdu velké dlaně.

Pokud hodíme červený kámen do modrého moře, jaký bude?

Mokrý.

Jak může člověk jít osm dní bez spánku?

Bez problémů, vždyť se vyspí v noci.

**Jak můžeme hodit vejce na betonový základ tak, abychom ho nerozbili?
Jakkoliv, vejce v žádném případě nepoškodí betonový základ.**

Radiová konverzace mezi americkou námořní lodí a Kanadány.

Kanadáné: „Prosím, odkloňte Váš kurz o 15 stupňů směrem na jih, abyste se vyhnuli kolizi.“

Američané: „Doporučuji, abyste Vy odklonili Váš kurz o 15 stupňů na sever, abyste předešli kolizi.“

Kanadáné: „Zamítnuto. Vy musíte odklonit kurz o 15 stupňů na jih, abyste předešli kolizi.“

Američané: „Tady je kapitán americké námořní lodi. Znovu opakuji - odkloňte Váš kurz.“

Kanadáné: „Zamítnuto. Opakuji - VY MUSÍTE odklonit kurz.“

Američané: „Tady je letadlová loď USA Lincoln - Atlantická námořní flotila Spojených států. Jsme doprovázeni třemi torpédoorbci, třemi křižníky s plnou leteckou podporou. Trvám na tom, abyste VY změnili kurz o 15 stupňů severně. Opakuji, 15 stupňů na sever, nebo počítejte s opatřeními, která zajistí bezpečnost naší skupiny.“

Kanadáné: „My jsme maják. Čekám Vaši odpověď...“

Patrik Litschmann, 8.tř.

Zdroj: www.vysmatej.cz

Obrázky: [www.http://ihr-history.blogspot.cz](http://ihr-history.blogspot.cz),
www.adobe-web.xf.cz, www.dvedeti.cz

REDAKCE

Titulní list – Eliška Benešová, 8.tř.

foto: Jiří Beneš, Jakub Vašulín, 8.tř., obrázky: Markéta Jašová, 7.B

Slovo na úvod – Vlasta Sokolová

Velikonoční diskotéka – Markéta Jašová, 7.B

Osmáci a šestáci v Praze – Barbora Chmelová, 8.tř.

Redakce Školní revue na workshopu – Vlasta Sokolová, Jan Švestka, 8.tř., Jakub Chmel, 8.tř., Barbora Chmelová, 8.tř.

Dějepisná exkurze do Osvětimi – Vlasta Sokolová, Dagmar Eckertová 9.A, Ena Insaničová, 9.A

Listování – Markéta Prudilová, 5.tř., Patrik Litschmann, 8.tř.

Vystoupení Mighty Shake – Kristýna Dostálová, 8.tř.

Co skrývá sanitka – Kristýna Dostálová, 8.tř.

Koncert ZUŠky – Linda Koshi, 9.A

Sedmáci v Praze – Markéta Jašová, 7.B

Cyklisticko-vodácký kurz – Vlasta Sokolová, Terezie Brzobohatá, 9.B

Cesta kolem světa – Vlasta Sokolová

Kronika deváťáků – žáci 9.A a 9.B

Sportovní okénko – Jakub Vašulín, 8.tř.

Nejčastější věty ve škole – Terezie Novotná, 9.A

Holky versus kluci – Barbora Chmelová, 8.tř., Jakub Vašulín, 8.tř.

Rozhovor s odcházejícími redaktorkami – Vlasta Sokolová

Yetti neboli Sněžný muž – Kristýna Dostálová, 8.tř.

Stříbrné odlesky filmového plátna – Linda Koshi, 9.A

Komiks – Simona Hudi

Básničky o Hurvínkovi – žáci 4.B

Naše třída před zrcadlem – Linda Koshi, 9.A, Marie Vidláková, 9.A

Znáte slavné přátele? – Kristýna Dostálová, 8.tř.

Něco pro zasmání – Patrik Litschmann, 8.tř.

ŘEŠENÍ

Řešení kvízu „Znáte slavné přátele?“ (str. 45):

Správné odpovědi: 1. C), 2. B), 3. B), 4. B), 5. B), 6. A), 7. A)

Hodnocení:

0-2 správné odpovědi – Jména známých televizních a filmových postav se vám pěkně pletou. Možná byste si mohli zkusit některá najít a zapamatovat!

2-4 správné odpovědi – O slavných postavách tušení máte, ale sem tam na nějaké zapomenete. Ve světě televizních a filmových postav se vyznáte jakžtakž.

5-7 správných odpovědí – Gratulujeme! Moc dobře víte, jak se slavné televizní a filmové postavy jmenují. Vás v tomhle patrně nikdo neoblafne.